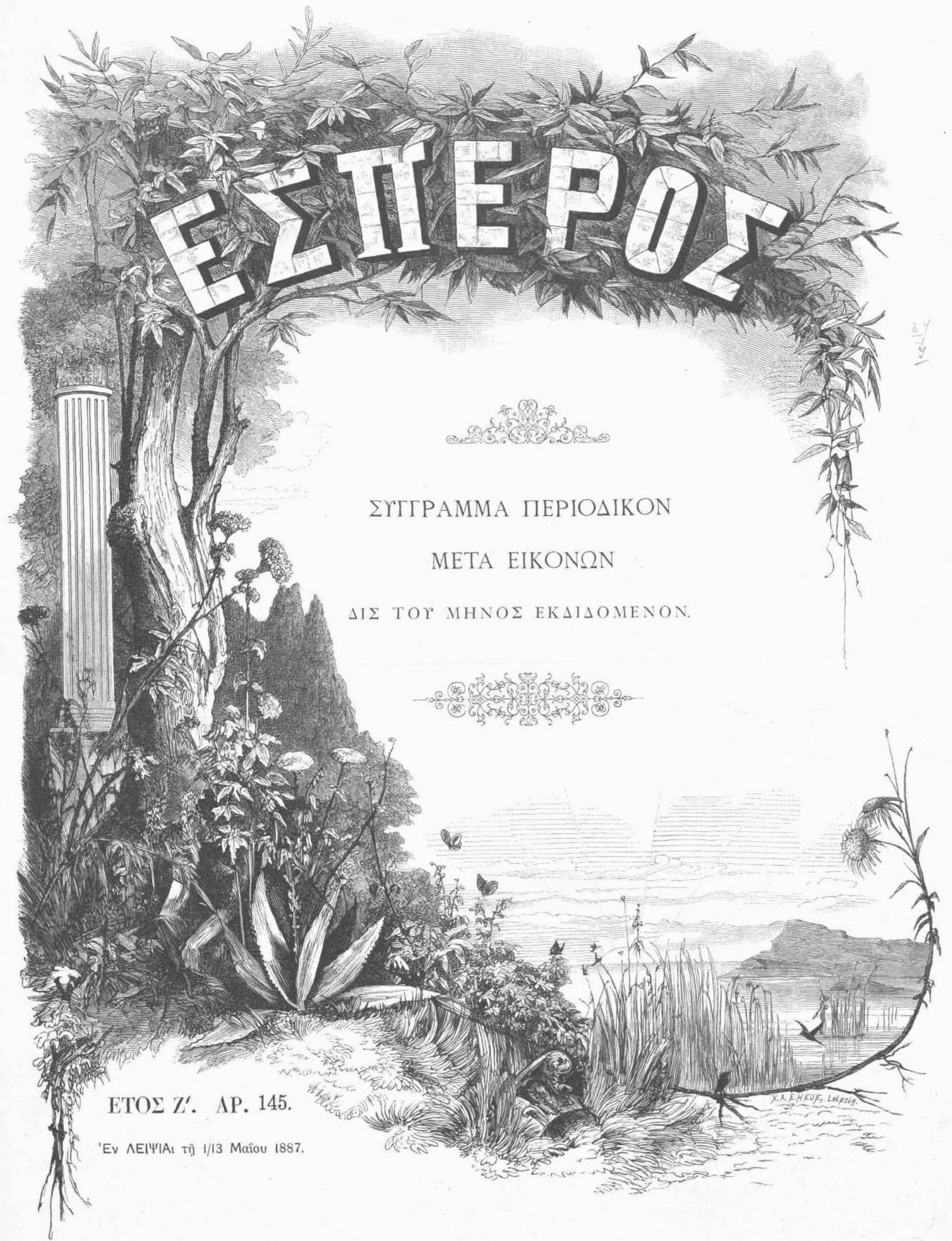

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ.

ΙΕ'. ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. Τεύχος 145.

ΕΤΟΣ Ζ'. ΑΡ. 145.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῇ 1/13 Μαΐου 1887.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Γαίτου Φαύστου. Μετάφρ. 'Αλ. Ρ. Ραγκαβή. (Συνέχεια). — Είρωνία. Σαμακίου Διήγημα από Φ. (Συνέχεια). — Ο άνοητός του Καποδιστριαύ εν Κερκίρα. — Η δόξα. — Οί γουνοθηραί του Φήρου. — Η θύγατη του Φαραώ. — Αί σπιτίται ματαιοδοξίας. Διήγημα εκ του Γαλλικού. — Άγιον ύπερωκαίον λευθοδρομίας. —

Περίηγησις και μελέται εν Ελλάδι. Υπό Hans Müller. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αιτήματα και λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ο άνοητός του Κυβερνήτου εν Κερκίρα. — Ο κόλπος της Κερκίρας. — Οί γουνοθηραί του Φήρου. — Η θύγατη του Φαραώ. — Άγιον ύπερωκαίον λευθοδρομίας. — ΗΕ." Έκτακτον παράρτημα. Δημήτριος Τηφλάτης.

ΟΙΣ ΦΙΛΙΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ.

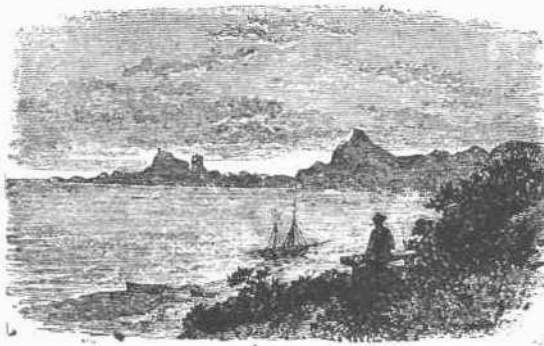
Διά του παρόντος τεύχους ή "Εσπερος" εισέρχεται εις τό έβδομον αυτού έτος.

Η Διεύθυνσις αυτού, διανύσασα αίσίως έξ όλα έτη, καθ' ή πλείστα όσα ύπερενίκησε προσκόμματα και εις μεγάλας ύπεβλήθη δαπάνας, χάρει θλίεπουσα ότι τό έργον ευοδούται, αισθανομένη, ότι διά του Περιδικού τούτου προσφέρει, έστω και μικράν, εις την νεαράν ήμών φιλολογίαν ύπηρεσίαν. Μετά θάρρους δέ άνειψίζει εις τό μέλλον, διότι και φίλους εκτήσατο πολλούς και ενθήρμους, και συνεργάτας εκ των έγκριτωτέρων παρ' ήμίν λογίων, προθύμως διευκολόνοντας αυτήν εις τό δυσχερές έργον.

Καθ'ήκον έπομένως ήρον θεωρεί ή Διεύθυνσις, ήδη κατά την εις τό έβδομον έτος μετάδασιν, ή άπονείμη τάς έγκαρδίους αυτής ευχαριστίας, πρώτον μόν εις τούς κατά τόπους άναταποκριτάς του "Εσπερου", οίτινες διά ευγενούς έμφυχώσεως και φιλοτιμίου ζήλου έπροστάτευσαν και ύπεστήριξαν αυτόν, συντελούντες εις την επιτυχίαν αυτού. εϊτα δέ εις τούς φιλομούσους συνδρομητάς και άναγνώστας, οίτινες δι' ειλικρινούς συμπαιθείας έγκρίνοντες την πορείαν αυτού ενειθάρρουν την σύνταξιν. Ίδιαιτέρως δέ όφείλει χάριτας εις τούς λογίους συνεργάτας, τούς δι' άρθρων έμβριθών και διατριβών ένδιαφερούσων συνδραμόντας τό περιοδικόν και άφιερώνσαντας στιγμάς πολυτιμούς εις συγγραφήν ποικίλων έργων, αποκλειστικώς ώρισμένων εις την έν τώ "Εσπερω" δημοσίευσιν.

Διά της εκφράσεως ταύτης της εδνωμοσύνης της ή Διεύθυνσις, έν πλήρει πεποιθήσει και άκλονήτῃ θάρρει, προβαίνει εις τό έργον αυτής, ευχομένη όπως και περαιτέρω της αυτής τύχη ένθαρρύνσεται και πολυτιμού ύποστηρίξεως.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΓΑΙΤΟΥ ΦΑΥΣΤΟΣ.

Μετάφρασις 'Αλ. Ρ. Ραγκαβή. (Συνέχεια.)

Φαύστος (μόνος).

Έλπις κ' ή έλαχίστη πώς νά μένη εις τόν ισχνά καλλιεργούντα μέρη; Σκάπτει· νά εύρη θησαυρόν προσμένει, και σκόληκα άν εύρη μόνον, χάρει Φωνή ανθρώπου πώς ετόλμα ν' άντηχθί όπου φωνή ήκούσθη των πνευμάτων; Άλλά ευγνωμονώ σοι έξ έγκρίτων, διότι μ' άπαλλάττεις σύ, ώ δυστυχή υιέ της γῆς, εκ της άπελπισίας, ήτις μ' άφῆρει αίσθησιν και βόμην.

Πρό της γιγαντιαίας όπτασίας τόν έαυτόν μου νάνων ήσανόμην. Έγώ, Θεού όμοίωμα, εκκόψας εις τόν καθρέπτην πάσης άληθείας, ή εις εκλόμφειν καθαράς και θείας τόν άνθρωπον τόν πρώην άπορρίψας, ύπέρτερος των Χερουβίμ, τομήσας την δύναμίν μου εις τό πᾶν νά χύνω, Πλάστου ισχύν, Θεού ζων ήλπίσας, εις μίαν λέξιν πώς να ύπομείνω άνισχυρος, έμβρόντητος νά μείνω;

Νά σ' όμοιάσω δέν θα ήμπορέσω. Είχον την δύναμιν νά σε καλέσω, άλλ' όμως όχι και τού νά σε δέσω. Εις τάς στιγμάς τάς τότε μακαρίας τόσον μικράς και τόσον μέγας ήμην! Πλήν σύ μ' άπέκρουσας μετ' άπλαγχνίας όπισω, εις την ανθρωπίνην λύμην. Τίς θα μ' ειπή, τίς θα μοι μάθη άν ήν φευκτέα ή όρθή ή κλίσις; 'Ημῶν αί πράξεις και ήμῶν τᾶ πάθη τόν βίον μας δεσμεύουσιν έπίσης.

Άν τρέφωμεν μεγάλα εις την φρένα, έπιπροστίθενται πάντοτε ξένα. Εις τό καλόν εάν ό νοός μας φθάνη, τό τούτου κρείττον θεωρείται πλάνη. Τό αίσθημα, ή ήτο της ζωής πηγή, άπερροφήθη, τό επάγωσεν ή γῆ. Στρέψον, ναι στρέψον εις την γῆν τᾶ νῶτα κ' εις τού ήλιου τόν φανόν τόν ποθητόν.

Άφες ή χείρ σου άτρομητός νά ώθη την θύραν, ήν νά φύγη πᾶς βνητός ποθεϊ. Άπόδειξον, άξια ανθρωπινή πᾶς πρό τού ύψους των θεῶν δέν κλίνει. Μή τρέμει εις τό μέλαν άστρον άφορῶν, ένθα βασάνους πλάττ' ή φαντασία. Τό στόμιόν του βλέπ' έν αφοβίᾳ, δι' ού ό Άδης φλέγει πᾶς διαπερῶν. Ίδέ φαίδρος τό θῆμα νά τολμήσῃ, κ' εις τό μηδέν άν πρόκειται νά σβύσῃ.

Εικών δέν είμαι ούδ' όμοίωμα Θεῶν! ή σκόληθ' μάλλον ή υπό την γῆν βίων. Ό διαβάτης, όστις κοινοθατεί, υπό τούς πόδας εις την κόνιν τόν πατεϊ. Δέν είναι κόνις επί των θυρίδων ή καθημέν' εις βράχη βροποπύλων, κατάρτυτα έλώρια βοτρίδων, και ής οι πνίγουσα τόν σκατείνόν μου θύλον; Έδώ λοιπόν θα μάθω τί μοι λείπει, φιλολογῶν χειρόγραφα, βιβλία,

πᾶς των ανθρώπων σύντροφος ή λύπη, κ' εξαίρεσις πᾶς είν' ή εύτυχία; — Τί μυκτηρίζεις, ώ κρανίον κοίλον; Τόν έδικόν μου και σύ ειχες μουλιόν. Έζήτεις φῶς· σοῦ δ' έψευσε τόν ζήλον άπάτης ζῶφος, ή και σε περιβαλόν. Και σεις με ειρωνεύεσθ', έργαλειτα, τροχοί, λαβίδες, σφήνες, στρόφιγγες, μοχλοί. 'Ιστασθ' έμπρός της θύρας ήτις μ' ένοχλεϊ, της θύρας πλην δέν είσθε τᾶ κλειδιά. Τό κάλυμμά της άν δέν θέλ' ή φύσις εις την ήμέραν, εις τό φῶς νά ρίψῃ, ήτι άρνείται νά σ' άποκαλύψῃ, διά στροφιγγῶν δέν θα τό κερδίσης. Έδώ σᾶς έχω, παλαιά βιβλία μου, διότι ήσθ' έν χρίσει τού πατρός μου. Μερβράνα, μένειν καπνιστή έμπρός μου, έν όσω καιεί ή θολή λυχνία μου. Δέν έτρωγον τόν πατριόν μου κληρον, παρά πρό τούτων νά ίθῶν των λήρων; Έάν κληρονομίαν άποκτήσης, νά την άπολαμβάνῃς έχε θάρρος. Άγρητος πλοῦτος είναι μόνον θάρος. Σπειρ' έν σιτημῇ και θέρισον έπίσης.

Πλήν τί μ' έλκύει ή θυρίς εκεινή; Μαγνήτης είναι ή σιτηλην φιάλη; Έντός μου φῶς έχοθη, χαρά θάλλει, ως εις τό θάσος λάμπουσα οσλην. Φιάλη, μόνη σοι προσέλεγω χείρ. Τεχνούργημ' ανθρωπίνης επινούας, χυμέ, έργατα ύπνου γλυκυτάτου, λεπτή ούσια, χορηγῆ θανάτου, μετ' εὐλαθείας σε λαμβάνω· φέρε τῆ τεχνουργῆ σου δεϊγμα σῆς ευνοίας. 'Η όψις σου τόν πόνον μου ευνάξει· ή όργασμός, ως σ' έλαθον, κοπάζει· γαληνᾶ μου θαμβηδόν τό πνεῦμα. Πρός τᾶ πελάγη φέρε με τό βρέμμα, ών ή καθρέπτης στίλβων άκτινοβολεϊ. Εις άκτάς νέας αὐγή νέα με καλεϊ.

Πόρινον άρμα ύποπέτρως φέρεται· με πλησιάζει, σζίζον τούς άέρας. Έτοιμος είμαι. 'Η ψυχῆ μου αίρεται εις νέου άγνοῦ θίου νέας σφαίρας. Τίς θεός βίος! Ποία χαράς φωτα! Σύ, ή χθές σκόληθ', είσαι άξιος αὐτῶν. Στρέψον, ναι στρέψον εις την γῆν τᾶ νῶτα κ' εις τού ήλιου τόν φανόν τόν ποθητόν. Άφες ή χείρ σου άτρομητός νά ώθη την θύραν, ήν νά φύγη πᾶς βνητός ποθεϊ. Άπόδειξον, άξια ανθρωπινή πᾶς πρό τού ύψους των θεῶν δέν κλίνει. Μή τρέμει εις τό μέλαν άστρον άφορῶν, ένθα βασάνους πλάττ' ή φαντασία. Τό στόμιόν του βλέπ' έν αφοβίᾳ, δι' ού ό Άδης φλέγει πᾶς διαπερῶν. Ίδέ φαίδρος τό θῆμα νά τολμήσῃ, κ' εις τό μηδέν άν πρόκειται νά σβύσῃ.

Έλθε λοιπόν, φιάλη χρυσταλλινή, εκτός της θήκης, όπου ειχες μείνει διά πολλῶν έτών λησμονημένη. Εις έορτάς πολλάκις των προγόνων ήσο ή τέρψις των συνδαιτημόνων, από χειρός εις χείρα φερομένη. Αί γραφαί όσαι σε περιστολιζου, και ής οι πνίγουσα τόν σκατείνόν μου θύλον, νά εξηγῶσι δι' εὐθῦμον στίχων, νεανικᾶς μου νύκτας μ' ένθουμίζου.

Εις γείτονα εἶγώ δέν θά σε δώσω· περί σου στίχους δέν θεν' άναγνώσω. Χουρόν ταχίας μέθης έχεις ένδον. Μέλας πληροί σου τό κενόν, πλην διαυγῆς, έμοῦ μόν έργον, όπ' έμοῦ δέ κ' εκλεγείς. Τᾶς τελευταίας του βανίδας, απένδων, εις άσπασμόν θά χύσω της αὐγῆς.

(Φέρει την φιάλην εις τᾶ χείλη του.)

Κωδοκροκουσία. Φαλμοφδία.

Χορός 'Αγγέλων. Χριστός άνέστη! Κόσμον άγαλλιάσεις, τού Παντός άγίαςαι, τοίς ανθρώποις ίσαςι των δεινῶν έπέστη.

Φαύστος.

Τίς θαθός θόμβος, τίς αὐδή γλυκεία τό πόμα εις τᾶ χείλη μ' άναστέλλει; Δέν είν' ή πρώτη κωδοκροκουσία, ήτις τού Πάσχα την αὐγήν άγγέλλει; Παρήγορον δέν άντηχει τό βῆμα, ή έφαλλον οι άγγελ' εις τό μῆμα, και δεσμοῦ νέου ήν επαγγελία;

Χορός γυναικῶν.

Μόριος, λιθάνη τόν κατεχόρισσεν ήμεις, τό πλήρωμα των πιστῶν. Λευκή σαθάν τόν ενεκλείσασεν, κ' εις τάφον έθημεν τόν κλειστόν. 'Ηλθομεν, μάτην τόν εξήτησάμεν, και δέν ευρίσκομεν τόν Χριστόν.

Χορός 'Αγγέλων.

Χριστός άνέστη! Άσας τόν Κύριον! Άγαπῶν, μαρτύριον, ανθρωποσωτήριον θάνατον ύπέστη.

Φαύστος.

'Αγγελμα θεῶν, τί με δι' ήδίστης και ούρανίας της φωνῆς έπιφωτῆς; Καρδίας ζήτει άλλα μάλλον προσιτάς. Σ' άκούω μόν, άλλα μοι λείπ' ή πίστις, ή πίστις, μόνη μήτηρ των θαυμάτων. Ν' άνέλθω δέν τολμῶ ως εις τάς σφαίρας τᾶς προσδοούσας μοι τό άγγελμά των· άλλ' άνασθ' εκ τούτων των άομάτων, ή ήκουσα εις παιδικᾶς ήμέρας. 'Αλλοσ', έν τῇ άργία των Κυριακῶν, κατήρχετό μοι τ' ούρανοῦ τό φίλημα· προσφητικόν ή κώδων μ' ήν όμιλημα, κ' ή προσευχή χαρά μου, ίσαςι κακῶν. Δυσνόητός τις πόθος δι' όρέων, διά θρυμόνων μ' ώθει και πεδίω, και ήσανόμην ως μετά δακρύων εκπρόντά μοι κόσμον τινά νέον. Οὕτως έψάλλομεν, παίς στε ήμη, την έορτήν, τό έαρ τό ώραϊον. Εις ταύτην όπισθοδρομῶ την μήμην· Τό θῆμα δέν τολμῶ τό τελευταϊόν. Μή παύετε ήχοῦντα, μέλη ευαγγῆ. Τό δάκρυ βέει φλέγον. Πάλιν μ' έχ' ή γῆ.

Χορός των μαθητῶν.

Ό εκ τού τάφου έν δόξη εγερθείς κ' έν τᾶς νεφέλαις εις ούρανοῦς άρθείς, έν ευφροσύνη νεαρῶς πλάσεως, εις περᾶ άρρεῖς άναστάσεως. 'Ημεις δ' οι γάλα της γῆς θηλάζοντες, κ' εις τᾶς βασάνους αὐτῆς στενάζοντες, πρός την άνάληψιν την άγιαν του δακρυροσοῦμεν, ει και δοξάζοντες την ευτυχίαν του.

Χορός 'Αγγέλων. Χριστός άνέστη εκ της τάφου σήφωας. 'Αγκυρ' άντιλήψωσ' εις ήμᾶς πρῶστη. Εις τούς έργον εὐλαθεϊς, τούς πτωχούς οικτείροντας, άδελφόν σιτίζοντας, δάκρυα σπαγγίζοντας, θεϊόν λόγον σπείροντας ειν' έγγύη άμοιβῆς, πόργος στερρός έσθη.

Β'.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΥΛΗΣ.

Παντοῖσι άνθρωποι εξήρχονται περιδιαδύοντες.

Νέος έργάτης. 'Εξω λοιπόν με φέρεϊς; Σ' έχω όδηγόν. 'Αλλοσ.

'Ερχου· ή λέσχη είν' εκει των κυνηγῶν. 'Ο πρώτος. Δέν προχωροῦμεν πρός τόν μύλον μάλλον;

'Αλλοσ νέος έργάτης. Καλήτεροι είν' οι Μεγάλοι Βρῶσις.

'Αλλοσ. Δρόμον κακόν εκει θεν' άπαντήσῃ.

'Ο δευτέρος. Καί σύ δέ ποῦ; Τρίτος. Έγώ μετά των άλλων.

Τέτατος. 'Ελθετε εις τόν Πόργον, όπου πληθος ώραϊων κορασίων, καλῶς ζῶσας, όπου κ' εις βᾶθδους φέρουσιν οι λόγοι.

Πέμπτος. Βλέπεϊς τόν φίλον; Παντοῖς εὐθῶμον πουλί. Τρίτην φοράν ή βράξις σου σε τρώγει; Τό μέρος δέν μ' άρέσκει, φίλτατε, πολῶ.

'Υπηρέτρια. Οχ'! Εις την πόλιν πάλιν θά γυρίσω.

'Αλλῃ. Θά είναι εις τᾶ δένδρ' αὐτός όπισω.

'Η πρώτη. Αϊ, και άν είναι, τί κερδίω τάχα, τί; Αὐτός εις τό πλευρόν σου θά περιπατῆ· μόνον μαζῆ σου νά χορεύῃ θέλει.

'Αν χείρσαι ή όχι, τί μοι μέλει; 'Αλλῃ. Πῶς μόνος δέν θά είναι άμφιβάλλεις; Μαζῆ του θενά είν' ή ξανθομάλλης.

Μαθητής. Τά θῆματα τᾶς θλίψεως πᾶς ανοίγουσ.

'Ελ', ως τᾶς συνοδούσωμεν πριν φύγουσ. Καπνός καλός και ζῶθος και κοράσια καλά, κ' όπάγει ή ζωῆ θαυμάσια.

Κόρη άστοῦ. Τά θλίπεϊς τᾶ καλά μεσ' παλληκάρια; Πῶς σγῆσις θά εξήτουν ήβλεες ειπει τᾶς καλητέρας. Είναι έντως έντροπή νά παίρνον τό κατόπιν γυναικάρια.

Δεύτερος μαθητής (τῷ πρώτῳ). Αὐτάς εκει τᾶς δώω τᾶς γνωρίζω. Μή σπεύδῃς. Βλέπεϊς τί καλά ένδύματα! 'Η μία των είν' εὐδικῆ μου γείτων, και κατοβελήτις μου πάντα ήτον.

Θά μᾶς δεχθοῦν πλησίον των, έλπίζω. Βαδίζουσ, θλίπεϊς, με θραδέα θῆματα.

Πρώτος. 'Ω! μ' ένοχλοῦν Κυρία! Μή μᾶς φύγη, ως σπούσωμεν, τό έτοιμον κυνήγι.

'Η χείρ του τῷ Σαββάτῳ μαγειρεύει, ώραϊα την Κυριακήν χαδεύει. Πολίτης. Τόν νέον δήμαρχόν μας; Μή χειρότερον! Φουσκάνει καθ' ήμέραν περισσότερον. 'Ηλθε, και τί διά την πόλιν πράττει; 'Ητον άθλία, κ' είν' άθλιεσάτη. Νά κλίν' ύποταγῆς καθίς μας γόνυ, και φόρους μετά φόρους νά πληρώνῃ! 'Επαίτης (τραγωδία). Καλοί μου Κύριοι, καλοί Κυρίαί μου, μ' ώραϊα σώματα και στολισμένα, ιδέτε πόσαι είν' οι δυστυχίαί μου. Δότε βοήθειαν και εις έμένα. Μή την αφήσετε νά κλαϊ' ή λύρα μου. Χαίρεται μόνον ή έλεον. Σήμερον αέθεσε τόν Θεόν. 'Ελεος δότε. Τείνω την χείρά μου.

'Αλλοσ πολίτης. Εις έορτάς, ήμέρας της άργίας, πᾶς αγαπῶ πολέμων όμιλίας, λαοί μεμακροσμένοι πᾶς παλαιόν κάτω εκει εις μέρη της Τουρκίας! Εις τό παράθυρόν σου ζῶσον πνίεις και θλίπεϊς τᾶ πλοῦδρια πᾶς πλέουσ· την νύκτα δ' εις τᾶ στρώματα της κλίνης τᾶ αγαθά δοξάζεις της ειρήνης.

Τρίτος πολίτης. 'Ομοίως κ' εἶγώ λέγω, άδελφέ μου. 'Ας γίνεται ή κόσμος άνω κάτω· ως σφάζονται οι φίλοι του πολέμου, ένν τό δέρμα μου εἶγώ φυλάττω.

Γραία (πρός κόρας αὐτῶν). Πῶ, πῶ, στολιό! Κάλλ' ιδε ούράνια! Τά χάνουν σοι σᾶς ιδούσ, νά σᾶς χαρῶ. 'Ας λείψῃ τώρα τόσ' ύπερφηάνεια. 'Οτι ζητείτε νά σᾶς εύρω ήμπορῶ.

Κόρη άστοῦ. 'Ελα, Χρυσούλα. Προσσχέ! Δέν πρέπει κᾶνεϊς μ' αὐτήν την στρίγλαν νά μᾶς θλίπῃ, άν και την νύκτα των Θεοφανίων*) τόν μέλλοντά μου μ' έδειξε νομφίον.

'Η άλλῃ. Καί εις έμ' όμοίως. 'Ητον νέος και στρατιώτης. Είχεν έπωμίδα. 'Εκτοτε όμως τόν ζητῶ ματαίως· δέν τόν άπήνησα, οὔτε τόν είδα.

Στρατιώται (ψάλλουσ). Πόργους και φρούρια νά κατακτήσω, εις την άγκάλγη μου νέαν νά κλείσω, γλυκός, περιδῶς είν' ή άγιών.

Ακαμπρός άντήχησεν ήχος σαλπίγγων. Εις χείρας τ' όπλον του, την φίλην σφιγγῶν ή νεοσύλλεκτος τρέχει σφριγῶν. Φρουρίων άλλωσις, νίκη ώραϊων, πάντοτε σύνθημα ήν των γενναίων. Πρός ταῦτα αίρεται πᾶσα ψυχῆ.

'Ενδοξον θάνατον, εὐθῶμον βίον έπιδωκόμεν, παίδες άνδρείον! 'Εμπρός άτρόμητοι! Βῆμα ταχύ!

(* Επειτα συνέχεια.)

*) Κατά τό πρωτότυπον "την νύκτα του 'Αγίου Ανδρέου", έν Γερμανία τῇ 29 Νοεμβρίου, ότε, κατ' επικρατούσας δοξασίας, προλέγεται τό μέλλον, ως παρ' ήμίν κατά τᾶ Θεοφάνια.

ΕΥΡΥΠΥΛΗ.

Σαμιακὸν Διήγημα ὑπὸ Φ.

(Συνέχεια.)

Πασι δὲ ὀνομάζουσι· ἤρωτήσεν ὁ Ὀροίτης τὴν ὀδυρομένην γυναῖκα, ἣν προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ παρ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον...

— Καὶ τίς ἦτο ὁ κακὸς ἐκεῖνος οἰωνός; ἤρωτήσεν ὁ Ὀροίτης μειδιῶν.

— Ἐκείμην κάτωθεν ἀγγόνης, ἐφ' ἧς ἐκρέματο ἀνὴρ φονευμένος. Εἰς τὴν πλευράν του ἦτο ἐμπεπηγμένον εἶφος, τὸ ὅποιον ὀλονέν μακρότερον καθίστατο, μέχρις οὗ ἡ αἰχμή αὐτοῦ ἐφθασεν εἰς τὴν καρδίαν μου...

— Εὐρυπύλη, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Εὐρυπύλη, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

— Ἐνδοξοῦμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, εἶπεν ὁ σατράπης μετὰ θραχεῖαν αἰγὴν· σοὶ ὑπόσχομαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Πολυκράτους, ἐὰν σὺ εἰς ἀντάλλαγμα μοὶ ὑποσχεθῆς νὰ φροντίσῃς ἕως τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου...

αὐριον τὸ ἑσπέρας. Ἐπομένως θὰ μείνῃς ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ προσωρινῶς. Ἀφ' οὗ δὲ αὐριον ἀναχωρήσῃς οἱ ξένοι μου, ὁ Μαιάνδριος καὶ ὁ Μύρρος, τελειώνει καὶ ἡ φυλάξις σου καὶ ἐγὼ αὐτὸς θέλω σὲ παρουσιάσει ὡς τὴν μέλλουσαν τῶν ἀνακτόρων μου ἐπιμελήτριαν.

Ταῦτα εἰπὼν ἔκλεισεν ἀσφαλῶς τὴν πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἀλλὴν ὀδηγοῦσαν θύραν καὶ εὐχρηθεὶς τῇ ὥραϊα Ἑλληνίδι ἔβην νήδυμον ἀπῆλθεν εἰς τὸν παρακείμενον κοιτῶνα.

Ἐπὶ πολὺ ἐκάθησεν ἡ Εὐρυπύλη εἰς σκέψεις βεθυθισμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, εἶτα δὲ ἀποβαλοῦσα τὸν γιγῶνά της κατεκλήθη καὶ ἐκοιμήθη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν τελευταίων συμβάντων.

Ε.

Ἐν μικρῷ τινι δωματίῳ τῶν ἀνακτόρων του, τὸ ὅποιον, ὡς ἡ μεγάλη αἴθουσα, ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον, ἐκάθητο ὁ Πολυκράτης παρὰ κέδρινον τράπεζαν ἔχων πρὸ αὐτοῦ χάρτην τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ κρατῶν σημεῖώσεις ἐπὶ φύλλου παπύρου, ὡς τοῦτο ἔπραττε καθ' ἐκάστην πρωίαν ἐπὶ τινὰς ὥρας. Ἦδη ἐπεξεργάζετο τὸ στρατηγικὸν του σχέδιον ἐν ᾧ περιπτώσει ἤθελε λάβει εἰς τὴν κατοχὴν του τοὺς ὑποσχεθέντας περσικοὺς θησαυρούς.

Καὶ πρῶτον μὲν διεννοεῖτο νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Χίου καὶ τῆς Λέσβου, εἶτα δὲ νὰ καταλάβῃ τὴν Νάξον, ὡς ἀγνωστὸν εἰσέτι, ὅτι ὁ ἐκ Σάμου ἀποπλευσάσας στόλος τῆς Σπάρτης εἶχεν ἐξέλθει τὸν ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου ἐγκατασταθέντα ἡγεμόνα Λύδαμον καὶ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν ὀλιγαρχικὴν μερίδα.

Ἐν τῷ δὲ ὑπελόγιζεν ὁ Πολυκράτης τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων, ὧν εἶχεν ἀνάγκη πρὸς τὴν διπλὴν ταύτην ἐκστρατείαν καὶ ἐσκέπτετο πῶς κάλλιον ἠδύνατο νὰ προπαρασκευάσῃ καὶ ἄλλα πλοῖα, εἰσῆλθεν ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ Μαιάνδριος, ὅπως τῷ ἐκθέσῃ τὰ τῆς τελευταίας ἀποστολῆς του.

— Εὐδαίμονα σὲ λογίζω, Πολύκρατες, εἶπεν ὁ Μαιάνδριος ἐν στάσει ταπεινῇ, ὅτι καθίστασαι ἤδη ὁ πλουσιώτερος ἀνὴρ ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἑλλάδι, διότι σὺ, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν δύναται ἡ γλῶσσά μου νὰ ἐκθέσῃ ἐπαξίως.

— Εἰπέ, Μαιάνδριε, ἤρωτήσεν ὁ Πολυκράτης ἀναπηδῶν· πόσον χρυσὸν μοὶ παραδίδει ὁ Πέρσης;

— Ὅκτω μεγάλα κιθῶνια, πλήρη χρυσοῦν νομισμάτων. Πλὴν τίς θὰ λάβῃ ἐντολὴν νὰ τὰ παραλάβῃ; Ὁ Ὀροίτης μόνον εἰς σὲ θέλει νὰ τὰ παραδώσῃ, καὶ ἐπομένως θ' ἀναγκασθῆς νὰ πλεύσῃς ἐκεῖ.

— Καὶ θεθαίως θὰ μεταβῶ, καὶ σήμερον μάλιστα, εἶπεν ὁ ἡγεμὼν ἀνοπομόνως. Ἄς ἐτοιμάσωσι τὰ πάντα, ἵνα παρουσιασθῶ ἀξιοπρεπῶς ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ σατράπου· θὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ καὶ ἀκολουθίαν καὶ δούλους ἱκανοὺς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν μου. Καὶ σὺ, Μαιάνδριε, καὶ ὁ ἱατρὸς μου Δημοκρίδης, θὰ με ἀκολουθήσετε, καὶ ἂν ὁ Ἀνακρέων θῆ μὲ συνοδεύσῃ καὶ οὗτος. Σπεῦσον τώρα, Μαιάνδριε, ὅπως ἐντὸς δύο ὡρῶν τὰ πάντα παρασκευασθῶσι πρὸς τὸν ἀπόπλου.

Ὁ Μαιάνδριος ἀπῆλθεν. Ἐν διαστήματι ὀλίγων στιγμῶν διεδόθη ἐν τοῖς ἀνακτοῖς ἡ εἰδήσις, ὅτι ὁ Πολυκράτης μεταβαίνει μετὰ λαμπρᾶς ἀκολουθίας εἰς Μαγνησίαν πρὸς τὸν Πέρσην σατράπην. Κίνησις μεγάλη ἐπεκράτει,

κιθῶνια ἡτοιμάζοντο καὶ δούλοι μετέφερον τὰ χρειώδη ἐπὶ τοῦ πλοίου, δι' οὗ ὁ ἡγεμὼν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἀσίαν.

Αἶφνης εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Ἀνακρέων εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

— Εἰπέ μοι, Πολύκρατες, εἶπε κατεσπασμένος· ὅποια ἀλλόκοτος ἀπόφασις εἶναι αὕτη! Θέλεις νὰ μεταβῆς πρὸς τὸν Πέρσην; Καὶ ἀγνοεῖς τὴν δολιότητα τῶν Ἀσιανῶν ἐκείνων, ὡστε νὰ ἐμπιστευθῆς αὐτῷ τὴν πολυτίμον ζωὴν σου;

— Εἶσαι δειλός, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Πολυκράτης μειδιῶν. Ὁ ἐκεῖνος μεταβάς γραμματεῦς μου ἐξήτασε τὰ πάντα ἐπισταμένως· καὶ μοὶ ἔφερε πληροφορίας θετικὰς.

— Μὴ ἐμπιστεύουσαι τῷ Μαιανδρίῳ! . . . Δὲν ἐννοεῖς ὅτι σὲ δολιεύεται, ὅτι ἐπλούτισεν ἐκ τῶν χρημάτων σου καὶ ὅτι ζητεῖ εὐκαιρίαν νὰ κηρυχθῆ ἐναντίον σου καὶ νὰ σφετερισθῇ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σάμου; Δὲν βλέπεις, ὅτι εἶναι ἤδη πάγκοινον ἐν Σάμῳ, ὅτι ὁ Μαιάνδριος θὰ σὲ προδώσῃ;

Ὁ Πολυκράτης ἐγέλασεν.

— Ἡ πρόθεσίς σου, Ἀνακρέων, εἶναι καλὴ, εἶπε, καὶ γινώσκω ὅτι εἶσαι πιστὸς φίλος μου, ἀλλ' ἤδη ἀπαστάσαι ὑποπιπνύμενος τὸν Μαιάνδριον. . . Ἡ μήπως σὲ παρεκίνησε τὸ θυγάτριόν μου νὰ με ἀποτρέψῃς ἀπὸ τοῦ πλοῦ τούτου;

— Ὁχι, Πολύκρατες, ἦλθεν ἐξ ἰδίας προαιρέσεως· ἄκουσον τῆς φωνῆς τοῦ φίλου!

Πρὶν ἢ ὁ Πολυκράτης ἀπαντήσῃ ἠνοίχθη θύραις ἡ θύρα καὶ ἡ Εἰρήνη εἰσῆλθε δρομαία καὶ ἐβρίσθη εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς της. Ἦτο λευκὰ ἐνδεδυμένη καὶ ἡ μέλαινα αὐτῆς κόμη ἔπιπτε λευκῆ ἐπὶ τῶν ὤμων της· οἱ ὠραιοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ εἶχον ἐκφρασίαν θλίψεως καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ἔτρεμον.

— Πάτερ μου, μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς, εἶπε διακοπτομένη ἐν ἐκστάσει λέξει· Γινώσκω ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Σάμον. Εἶδον ὄνειρον φρικῶδες· Σὲ εἶδον κρεμάμενον μὲ νεκροὺς ὀφθαλμούς· καὶ ἦλθεν ἔπειτα ὁ Ζεὺς καὶ σὲ ἐπλυνε καὶ ὁ Ἥλιος σὲ ἔχρισε διὰ μύρων. Ἡ τροφὸς μου μοὶ εἶπεν ὅτι τοῦτο σημαίνει συμφορὰν. Μὴ ἀπέλθῃς, πάτερ μου!

— Ὑπάρχει φαίνεται συνομοσία, εἶπεν ὁ Πολυκράτης ὀργισμένος, ἥτις θέλει νὰ μ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ γευθῶ τῆς εὐτυχίας μου! Ἐγείρου, Εἰρήνη! ἄφες τὰ γόνατά μου! Ἀπελθε εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὅπου εἶναι καὶ ἡ θέσις σου!

— ὦ! πάτερ μου, εἶπεν ἡ κόρη κλαίουσα· ἄφες νὰ μείνω ἐδῶ ἕως ὅτου μὲ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ μείνῃς.

— Μὰ τὸν Δία! ἀνεκράξεν ὁ Πολυκράτης ἀποσπῶμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς του· ὀρκίζομαι νὰ σὲ ἀφήσω ἐπὶ τῇ ἄγῃ, ἂν δὲν παύσῃς ἀμέσως τοὺς ἀνοήτους σου τούτους ὀδυρμοὺς.

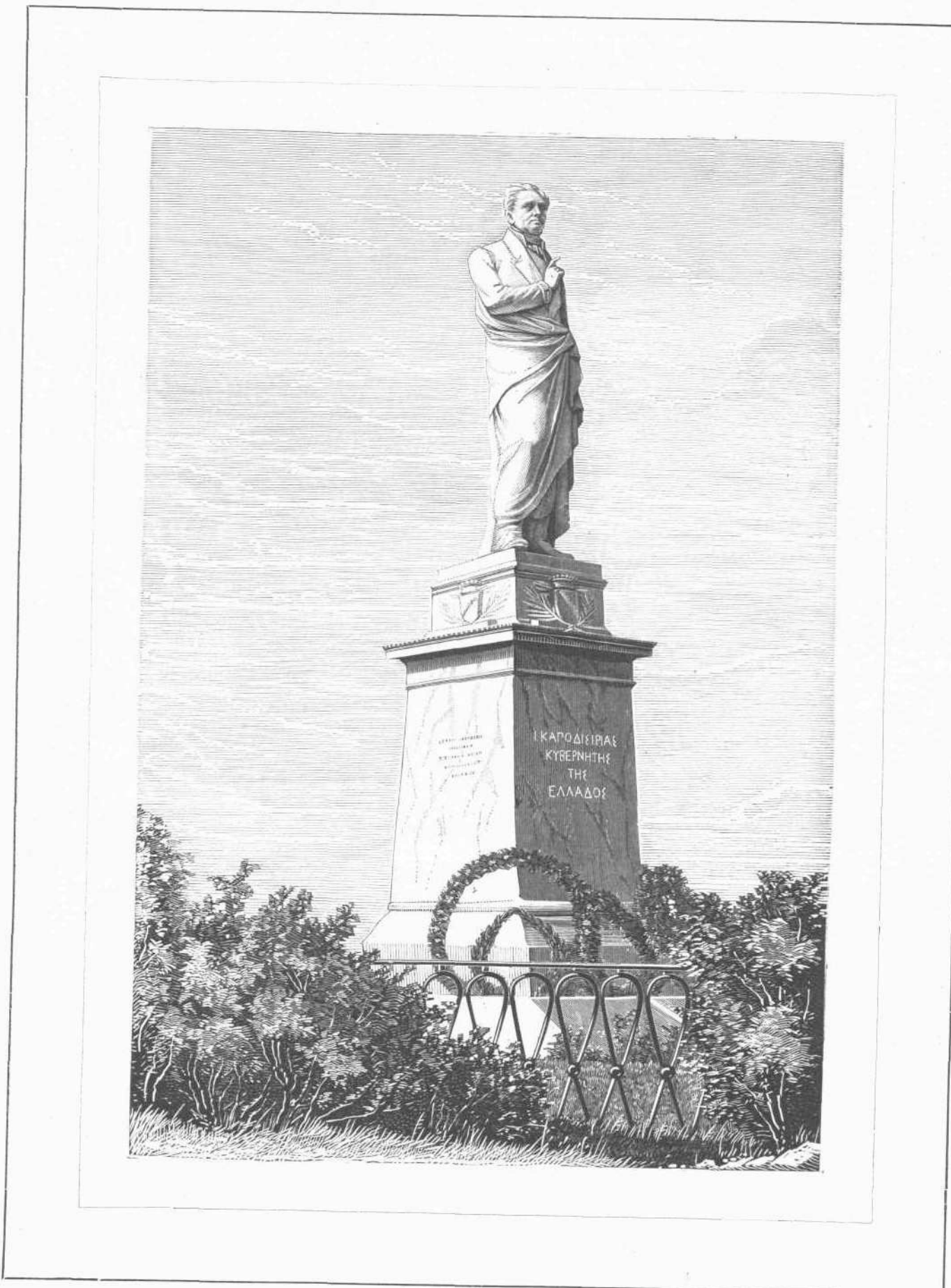
— Κάλλιον, πάτερ, νὰ μείνω διὰ παντὸς ἄγαμος, ἢ νὰ σὲ ἀπολέσω.

Καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρεον ἀφρονώτερα. Ὁ Πολυκράτης ἐγένετο σύννοος, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Εἰρήνην μετὰ μειδιήματος, τῇ εἶπε·

— Διὰ νὰ ἴδῃς καὶ σὺ καὶ ὁ Ἀνακρέων, ὅτι δὲν εἶμαι ἐπίμονος, θὰ καλέσω ἐνταῦθα τὸν γέροντα ἐπιμελητὴν μου Βαγαῖον, ὅστις, Εἰρήνη μου, σ' ἐκράτησεν εἰς τὰ γόνατά του ὅτε ἦσο θέρπος, καὶ θὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν του.

Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν ἔδωκε μεγαλοφώνως διαταγὰν. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον γέρον ἰατροῦ καὶ δούλου.

— Πρόσελθε, Βαγαῖε, τῷ εἶπεν ὁ Πολυκράτης· ἔχομεν ἀνάγκη τῆς συμβουλῆς σου. Πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς Μαγνησίαν ὅπως παραλάβω τοὺς Περσικοὺς θησαυροὺς καὶ καταστῶ κύριος τῆς Ἑλλάδος ὅλης;

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ.

— Ἄκουσον, Πολύκρατες, ἀπεκρίθη ὁ γέρον μετὰ φωνῆς θελημιμένης — ἄκουσον μίαν ιστορίαν. Ὅτε ἤμην νέος ἔξω ὡς δούλος ἐν τῷ οἴκῳ πλουσιῦ Σαμίου, τοῦ Ἰάδομονος. Μετ' ἐμοῦ ὑπηρετεῖ ὡς δούλος Φρύγιος τις ὀνόματι Αἰσωπος, ὅστις ὑπερέβηκε ἡμῶν πάντων κατὰ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν εὐγλωττίαν, δι' ἧς καὶ μεγάλως ἡγαπάτο παρὰ τοῦ κυρίου του. Ὁ Αἰσωπος οὗτος εἶχε τὴν σπανίαν ἐπιτηδεύουσαν νὰ ἐφευρίσκη δι' ἕκαστον πρᾶγμα ἐν λίαν ἐπιτυχῆς διήγημα. Ἐλευθερωθεὶς μετέβη εἰς Ἀθήνας

καὶ ἔκτοτε οὐδὲν πλέον περὶ αὐτοῦ ἤκουσα. Λέγουσι τινες ὅτι οἱ Δεσφλοὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν διότι ἐχλεύασεν αὐτοὺς δι' ἐνὸς τῶν διηγημάτων του. Ὁ Φρύγιος οὗτος μοὶ διηγήθη ἡμέραν τινὰ τὴν ἐξῆς ιστορίαν. Γαλῆ καὶ ὠραῖον πτηνὸν ἔζων παρὰ γείτοσιν· ὁσάκις ἦδε τὸ πτηνὸν προσήρχετο ἡ γαλῆ καὶ ἐζήτηε νὰ τὸ συλλάβῃ· ἀλλὰ τὸ πτηνὸν ἐπέτα ὑψηλότερον καὶ τῇ διέφευγεν. Ἡ γαλῆ μετεχειρίσθη δόλον, ἔλαθεν ἐκ τῆς οἰκίας τεμάχιον ἄρτου καὶ ἔθηκε τοῦτο πρὸ τοῦ πίθου, παρὰ τὸν ὅποιον ἔπαιζε συνήθως τὸ πτηνόν, αὐτὴ δὲ ἐκρύβη ὀπίσθεν τοῦ πίθου. Τὸ πτηνόν ἦλθεν, εἶδε τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου

καὶ τὸ ἤρπασεν· ὀρμήσασα τότε ἡ γαλῆ κατέφαγε τὸ πτηνόν. Ἀνεμνήσθη τῆς μικρᾶς ταύτης ιστορίας τώρα ὅτε μοὶ εἶπες ὅτι πρόκειται νὰ μεταβῆς παρὰ τῷ Πέρσῃ.

Ἡ Εἰρήνη καὶ ὁ Ἀνακρέων προσελθόντες εἰς τὸν πρῶτον τῷ ἔσφιξαν τὴν χεῖρα εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης· ὁ δὲ Πολυκράτης ἔμενε σιωπῶν καὶ ἀπεστραμμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον στρατιώτης ὀπλιμένος·

— Ὁ φρουρός, εἶπεν ὁ στρατιώτης, ἀνήγγειλεν ὅτι ξένον πλοῖον φαίνεται διεσθονόμενον

* Ὁ Κοραῖς διαρροῖ Ἰδμων. Σ. τ. Δ.

πρὸς τὸν λιμένα, καὶ παρακαλεῖ τὸν ἡγεμόνα νὰ πεισθῇ περὶ τούτου καὶ νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαίας διατάξεις.

— Καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ Πολυκράτης· ἄς ἀνέλθωμεν ὅλοι ἐπὶ τοῦ δώματος τῶν ἀνακτόρων. Καὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ δώματος καὶ εἶδον τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐν τῇ μεταβίβῃ εἶχε πληρώσει. — Εἶναι ἀθηναϊκὴ πεντηκοντήρης, εἶπεν ὁ Πολυκράτης τεθοροθημένος· τὴν ἀναγνωρίζω ἐκ τῆς προτομῆς τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς πλώρης. Ἦδη δὲ ἐλέπω καὶ τὴν σημαίαν τῶν Πεισι-στρατιῶν κυματίζουσαν ἐπὶ τῷ ἱστίῳ. Εἶναι ἐπομένως ἀγγελμα τοῦ Ἰππάρχου ἢ τοῦ Ἰπ-πίου. Ποῖον νὰ ἴναι τὸ ἀγγελμα τοῦτο;

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ.

(Μετὰ εἰκόνα, ὄρα σελ. 5 καὶ 8.)

Κέρκυρα, ἡ ὠραία νῆσος τοῦ Ἰονίου Πελάγους, ἐτίμησε κατ' αὐτὰς τὴν μνή-μην ἐνὸς τῶν ἐνδοξοτέρων αὐτῆς τέκνων, τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως κορυφῶ ἀνδριάντων, ὅστις ὑφίσταται ἐν τῇ κυριωτέρῃ τῆς πόλεως πλατείας.

Πεντήκοντα καὶ πέντε παρήλθον ἔτη, ἀφ' οὗ τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου ἀδιοίκησαν ὡς πρῶτος Κυβερνήτης τὸ μόλις ἰδρυθέν ἑλληνικὸν κράτος· ἡμίσεια παρήλθεν ἑκατονταετηρίς, ἀφ' οὗ τοῦ εὐφύης καὶ πατριώτης ἐκεῖνος Κερκυραῖος ἀνεδέχθη νὰ διοργανώσῃ τὴν μόλις ἐκ τῆς τέφρας ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα, καὶ ἡ Κέρκυρα, εὐγνωμονοῦσα τῷ ἀνδρὶ, ἐμνήσθη τί ὀφείλει τὸ ἡμέτερον ἔθνος εἰς τὸν πρῶτον αὐτοῦ Κυβερνήτην.

Τῇ Κυριακῇ 12 Ἀπριλίου 1887, ἡ Κέρκυρα ἠτύχησε νὰ τελεσθῇ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ὄντος μεγάλου πατριώτου ἐν μεγάλῃ ἐπισημοῦτι καὶ τάξει ἀπαραμίλλῃ. Τῇ 9 1/2 ὥρᾳ τῆς πρωίας προσήλθεν εἰς τὸν τόπον τῆς τελετῆς τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον Κερκυραίων, ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς προσελευσόμενους. Πρῶτοι ἀνεφανίσθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Βουλῆς, τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βασιλέως· μετ' αὐτοὺς οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, οἱ πρόξενοι τῶν Δυνάμεων ἐν στολῇ, οἱ δήμαρχοι τῶν πρωτεύουσῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὁ Πρύτανης καὶ ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Ἀθῆναις, ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἐν ταῖς ἑπαρχίαις Σωματείων, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου καὶ διάφοροι ἄλλοι δημοσιογράφοι, καὶ τέλος ἅπαναι αἱ πολιτικά, δικαστικά καὶ στρατιωτικά τοῦ τόπου ἀρχαί. Οἱ περὶ τῆς πλατείας τοῦ ἀνδριάντος λόφοι ἀπετέλουν θέαμα γραμματοῦτον, διότι ἐν αὐτοῖς μεθ' ἠθροῦ ἐκείνου εὐλαβείαν συνωστίζετο ὁ λαὸς κατὰ χιλιάδας.

Ἄμα τῇ 10 ὥρᾳ ὁ δήμαρχος ἀπεκάλυψε τὸν ἀνδριάντα καὶ ἀμέσως ἐκρότησε τὸ πυροβόλον καὶ ἀπεδόθησαν αἱ προσήκουσαι στρατιωτικά τιμὰ· ὅλοι δὲ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἀντήχησαν. Ἀναθὰς τὸ ὄμμα ὁ Πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου Κύριος Λεωνίδας Βλάχος, ὁ λόγιος διεθυντὴς τοῦ ἐν Κερκύρᾳ ἀρίστου ἐκπαιδευτηρίου "Ὁ Καποδιστριας," εἶπεν

ὀλίγας λέξεις καταλλήλους τῇ περιστάσει, αἵτινες παρήγαγον μεγάλην ἐντύπωσιν. "Ἐν ὀνόματι τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, εἶπεν ὁ κ. Βλάχος, παραδίδομαι πρὸς ὑμᾶς, ὡ συμπολίται, τὸ ἱερὸν τοῦτο μνημεῖον, ὅπερ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Δῆμον τὸ γενναῖον καὶ πατριωτικὸν αἰσθημα πεφιλημένου τῆς Κερκύρας τέκνου, τοῦ ἀοιδίου Ἰ. Τορλινού. Ἀποκαλύψατε τὴν κεφαλὴν καὶ χαριεῖσθε ἐν τῇ μνημείῳ τούτῳ τὸ ἰδεώδες τοῦ πατριωτισμοῦ, τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς πολιτικῆς σοφίας. Περιφρουρεῖσθε αὐτὸ ὡς κειμήλιον θρησκευτικῆς εὐλαθείας. Τιμῆσατε αὐτὸ ὡς Παλλάδιον τῆς ἀρετῆς. Ὁ ἄφρονος οὗτος λίθος ἐνέχει πῦρ, ἱκανὸν νὰ θερμάνῃ καὶ τὰς ψυχρότερας καρδίας. Εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ μεγάλου συμπολίτου μας, τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου. . . Τὶ κατόρθωσεν ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν τῇ μικρῇ διαστάσει πατριῆς, ἔμφρονος, ἑλληνοπροεποῦ διοικήσεως, μαρτυρεῖ ἡδὴ ἡ πάνδημος ἡμολογία καὶ συναίσθάνεται πᾶσα ἑλληνικὴ καρδιά, ἥτις ἀνῆγειρεν ἐν αὐτῇ θωμόν, ἐν ᾧ μουσικῶς λατρεύεται ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων. Τῆς λατρείας ταύτης ἐξωτερικὸς σπινθὴρ προβάλλεται σήμερον ἡ ἐκ μαρμάρου εἰκὼν. Ἡλεκτρισθῶμεν, ὡ πολῖται, ἐκ τῆς ἐξαισιοῦ ταύτης λάμπουσ· ἐμπνευσθῶμεν ἐκ τῆς ἐπιβαλλούσης εἰκόνας, ἐφ' ἣς διαλάμπει ἡ σοφία καὶ ἐπιλάμπεται τὸ μειδίωμα. Τὸ μειδίωμα ἐκεῖνο εἶναι ἡ ἀληθὴς ἐκτίμησις τῆς μέχρι τοῦδε ἀθουρίας μας· τὸ μειδίωμα ἐκεῖνο εἶναι συνάμα ἡ παρήγορος ἐλπίς. . .

Μετὰ τὸν κ. Βλάχον προσεφώνησαν κατὰ σειράν ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Πρύτανης, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ δήμου Ναυπλίου, καὶ ὁ τοῦ δήμου Ἀθηναίων, μετ' ὃ ἡ μουσικὴ ἔπαυσε τὸν ἔθνικόν ὕμνον. Στέφανοι κατατέθησαν πολλοὶ καὶ θαυράτιμοι, ἐν οἷς διεκρίθησαν ὁ τοῦ δήμου Κερκυραίων, τοῦ δήμου Πατρῶν, τοῦ δήμου Ναυπλίου (ἐκ τῆς δάφνης, ἦν ἰδίᾳ χειρὶ ὁ Κυβερνήτης εἶχε φτερούσαι ἐν Ναυπλίῳ), ὁ τῆς οἰκογενείας Πιερακοῦ (Μαυρομυζῆλη), τοῦ δήμου Ἀθηναίων καὶ πολλῶν ἄλλων Σωματείων.

Ἡ ὀλη τελετὴ ὑπῆρξε μεγαλοπρεπῆς καὶ εἰς ἄκρον ἐπιβάλλουσα. καίτοι κατὰ τὴν ἐπισημοῦσιν ὑπὸ τῆς κατασκευῆς καὶ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν βροχῆς. Μετὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια παρετέθη ἐπίσημον γεῦμα, ἐν ᾧ παρεκάθησαν τεσσαράκοντα ἐκ τῶν πρώτων ἐν τέλει, καὶ ὅσοι αἰ ἐγένοντο προεσπόμενοι. Τὸ ἑσπέρας δὲ φωταΐφια γενικὴ κατεκόσμησε τὴν πόλιν. Ἡ φωταΐφια ἐπανεληλύθη ὑπὸ τὸν δῆμον καὶ τὴν ἐπομένην ἑσπέραν, καθ' ἣν ἐκάθησαν ἐπὶ ὄρας πολλὰς πολυεῖδῃ ποροτήματα.

Ὁ ἀνδριάνς τοῦ Κυβερνήτου ἔχει ὕψος τριῶν περιποῦ μέτρων· εἰκονίζει δὲ αὐτὸν σκεπτικόν, κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρα κλινδρὸν γάρτου, καὶ φέρει τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς: "Τὸν περίδοξον πολίτην καὶ τῆς Ἑλλάδος μέγαν εὐεργέτην, ἀνδριάνει τῆδε Ἰωάννης Τορλινὸς ἐγέγραψε συμπεροβησάμενον τοῦ Κερκυραίου δῆμου τῇ φιλοτίμῳ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς προαιρέσει." Ἐπὶ ἐτέρας πλευρᾶς ἀναγινώσκειται ἡ ἀπλή καὶ ἀξιοπρεπὴς ἐπιγραφὴ: "Ἰωάννης Καποδιστριας, Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος," καὶ ἐπὶ ἐτέρας: "Λεωνίδας Δρόσης ἔργου ἤρχε, Γεώργιος Βενάκης ἐπὶ πέρας ἤγαγε ἔτει ΑΩΠΕ."

Ἐνταῦθα παραθέτομεν σύντομον βιογραφίαν τοῦ Κυβερνήτου, οὗ ὁ βίος εἶναι τοσοῦτον στενῶς συνδεδεμένος μετὰ τὸν πρῶτον ἐπὸν τοῦ ἀνδριάντος βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κόμης Ἰωάννης Ἀνωτικὸν Καποδιστριας, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1776, κατήγετο ἐξ οἰκογενείας εὐγενούς, ἥτις ἔφερε τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ἐν Ἰστρίᾳ πόλεως Capo d'Istria, τῆς παρὰ τὴν Τεργέστην κει-

μένης. Ἀπὸ τοῦ ἰγ' ἡδὴ αἰῶνος ἡ οἰκογένεια αὕτη κατεῖχε θέσιν ἐπιφανῆ ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις. Προσδιορισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τὸν διὰ τὸ πολιτικὸν στάδιον ὁ Ἰωάννης Καποδιστριας ἐσπούδασεν ἐν Πατάβῳ καὶ Βενετίᾳ ἐκτὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν καὶ τὴν ἱατρικὴν, πρὸς ἣν ἀνέκαθεν ἠδύνατο μεγάλῃ κλίσει. Ἡ πτώσις τῆς βενετικῆς δημοκρατίας καὶ αἱ ὡς ἐκ τούτου προσελθούσαι ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις μεταβολαὶ ἠνάγκασαν αὐτὸν μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα του ἐπάνοδον, (ἐν ἔτει 1798) νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Ἐλαβε δὲ τὸ 1800 τὴν ἐντολήν νὰ διοργανώσῃ τὴν διοίκησιν τῶν νήσων Κεφαλληνίας, Ἰθάκης καὶ Λευκάδος, διορίσθη δὲ ταυτοχρόνως καὶ μέλος τῆς κυβερνήσεως τῆς δημοκρατίας τῶν ἡνωμένων Ἰονίων νήσων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1802 μέχρι τοῦ 1807 διετέλεσεν ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, τῶν Ναυτικῶν καὶ τοῦ Ἐμπορίου. Τὸ 1807 ἀπεσῶρθη τῆς ὑπηρεσίας καὶ διέμεναν ἐν τῇ ἐν Κερκύρᾳ πατρικῇ αὐτοῦ κτήματι, μέχρις οὗ τὸ 1809 ἐκλήθη εἰς Πετροῦπολιν καὶ διορίσθη ὑπάλληλος ἐν τῇ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματείας. Ἐν ἔτει 1811 ἀπεστάλη ὡς γραμματεὺς ἐν τῇ ῥωσικῇ πρεσβείᾳ τῆς Βιέννης, ἀλλ' ἤδη ἐν ἔτει 1813 διετάχθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ προέδρου τοῦ γραφείου παρὰ τῷ στρατοπέδῳ τοῦ ῥωσικοῦ στρατοῦ. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἔλαβε μέγα μέρος εἰς τὰς διαφόρους διπλωματικὰς διαπραγματεύσεις, τὰς συναφθεῖσας τὸ 1815. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας Ἀλέξανδρος ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Παρισίους, ἔνθα ὑπέγραψεν ὡς δευτέρος πληρεξούσιος τῆς Ῥωσίας τὴν εἰρήνην τῶν Παρισίων καὶ τὸ 1816 διορίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἐκαρατίσθη τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ὁ Ἰωάννης Καποδιστριας παρητήθη (τὸ 1822) τῆς ῥωσικῆς ὑπηρεσίας καὶ μετέβη εἰς Ἑλβετίαν, ἔνθα μετὰ ζήλου καὶ ἐνθέρμου πατριωτισμοῦ εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, συντρόφους ἔχων τὸν τραπεζίτην Ἐυάνθρον καὶ ἄλλους φιλέλληνας Ἑλβετοῦς. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1827 μετέβη ἀπὸ Γενεύης εἰς Παρισίους, ἔνθα περιήλθεν αὐτῷ ἡ ἀγγελία ὅτι ἐξελέγη Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος. Τὸν ἔρχον ταύτην θέσιν ἀνάλαβε τῇ 24 Ἰανουαρίου τοῦ 1828. Πρῶτον αὐτοῦ μέλημα, ἅμα πατήσαντος τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος ἐν Ναυπλίῳ, ὑπῆρξεν ἡ τακτοποίησις τῶν ἀνωμάτων ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος πραγματικῶς ἐν τῷ κορυφῷ ἀλτῆς σπῆλαιον ἐν ᾧ χωροῦσιν ὀκτὼ ἄνθρωποι ἐν ὅλῃ τῇ ἀνάσει.

Ἡ ὄρυς εἶναι πάντως τὸ μεγαλοπρεπέστερον δένδρον τῶν δασῶν τῆς κεντρικῆς Ἑυρώπης. Ὁ ἰσχυρὸς, παχὺς αὐτῆς κορμὸς μετὰ τὰς ἐξοχικώσεως καὶ τὰς ἐσοχὰς του δύναται νὰ παραδῆλθῃ πρὸς ὄραγον. Οἱ δὲ κλάδοι αὐτῆς εἶναι οἱ ἰσχυρότεροι ἔλων τῶν δένδρων· ὑπάρχουσι κλάδοι αὐτῆς περιμέτρου 4—5 ποδῶν, ὄχι κλάδοι ἔχοντες περιμετρον μεγάλων δένδρων. Κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ νεαρῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ ἡ ὄρυς τείνει μετὰ τοὺς κλάδους τῆς πρὸς τὰ ἄνω, θαμνηδὸν ἔχουσα οἱ κλάδοι ἀναπτυσσόμενοι κατὰ μῆκος καὶ πάχος λαμβάνουσι διεύθυνσιν μᾶλλον ὀριζόντιον, ποτὲ μὲν κατ' εὐθείαν αὐξάνοντες ποτὲ δὲ παραδόξως καμπύμενοι καὶ κυρτοῦμενοι. Περιέρχον δὲ εἶναι καὶ ἡ κορυφὴ αὐτῆς, ἥτις πρὸς τὴν κορυφὴν οὐδενὸς ἄλλου δένδρου παραβάλλεται. Περὶ τῆς ἀλλοκότου ταύτης ἀναπτύξεως τῆς ὄρυς διδάσκει ἡμᾶς αὕτη τὸ δένδρον ἡ ἱστορία. Ἡ παρεκτροπὴ τῶν κλάδων ἀπὸ τῆς εὐθείας γραμμῆς προέργεται ἐκ διαταρᾶξεων κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν συνεπείᾳ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἄλλων δένδρων τοῦ δάσους. Ἡ ὄρυς θέλει ἐλευθερίαν καὶ φῶς, καὶ ὅπου ὁ κλάδος τῆς παρακλιώσεται, λαμβάνει ἄλλην διεύθυνσιν ὅπως εὐρῆ ἄνεσιν καὶ φῶς. Ἄλλη αἰτία εἶναι καὶ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ φύχου· τοῦτο καταστρέφει ἐνίτευ

εἰς τὴν ἑλλειψίν πατριωτισμοῦ, καὶ εἰς τὴν μέγρη δουλείας ὑποταγῆν αὐτοῦ εἰς ξένην πολιτικὴν. Ὁ Ἰωάννης Καποδιστριας ἦτο Ἕλληνας γνήσιος καὶ ἀκαταίτητος, καὶ ὡς τοιοῦτον ὀφείλει νὰ τιμᾷ αὐτὸν ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ ἱστορία.

Η ΔΡΥΣ.

ἘΝΤΥΠΩΣΙΝ μεγάλην ἐμποιεῖ ἡ ὄρυς, τὸ μεγαλοπρεπὲς δένδρον, τὸ ὅποιον δικαίως ἐπωνομάσθη "ὁ βασιλεὺς τῶν δασῶν." Διότι καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς καὶ ἡ ἡλικία φέρει ὡς εἰς ἀκμήσις θαλάσις. Πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡ ὄρυς ἔχει ἔως ἡμερῶν μικρὸν δένδρῶλλον καὶ σήμερον ἑκατοντάδες ἄνθρωποι κἀνηται ὑπὸ τὴν σκιάν της. Γενεαὶ ὅλαι δένδρων ἠῤῥησαν καὶ ἐμαρῶντο παρὰ αὐτῆν, καὶ αὕτη ἱσταται ἀκόμη ὕψηλὴ καὶ ἀκαμία. Δάσος διεδέχθη τὸ δάσος περὶ αὐτὴν, καὶ ἡ ὄρυς ἱσταται ἐν τῇ θέσει τῆς περιφρονουσῶν τῶν ἐπὶ τὴν διαδοχῆν.

Δρὺς μετροῦσιν χιλίων ἐτῶν ὑπαρξῖν εἶναι ὀλίγαι, καὶ αἱ ἀρχαιότεραι πασῶν τῶν δρυῶν εἶναι αἱ παρὰ τὴν πόλιν Βρέμη, ὅπου ἐξηκριθῆθη ἐπὶ ἐνὸς τῶν κεκομμένων κορυμῶν ἡλικία 1100 ἐτῶν. Σημειωτέον ὅμως ἐνταῦθα, ὅτι ἐπὶ ἐδάφους γόνιμου συμβαίνει νὰ σχηματισθῶσι δύο κύκλοι ἐν τῷ κορυφῷ ἐν εἰ καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει, καὶ γινώσκοντο εἶναι ὅτι ἐκ τοῦ ἀριμῶ τῶν κύκλων γινώσκονται καὶ τὰ ἔτη τοῦ δένδρου. Μία τῶν γνωστοτέρων ἐν Γερμανίᾳ δρυῶν εἶναι ἡ παρὰ τὴν πόλιν Πλάσσις ἐν Σιλεσίᾳ, ἔχουσα περιμετρον 41 ποδῶν καὶ μετὰ κλίονος περιμέτρου 14—16 ποδῶν. Τὴν ἡλικίαν τῆς δρυὸς ταύτης ὀρίζει ὁ ἐν Βρεσλαβίᾳ καθηγητὴς Γέππερτς εἰς 800 ἔτη. Αἱ παλαιαὶ δρυὸς ἀποξηραίνονται κατὰ τὴν κορυφὴν, σπῆνεται πολλὰκις ἐν τῷ κορυφῷ, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσι ζῶσαι καὶ ἐπὶ ἑκατὸν ἀκόμη ἔτη. Μία τοιαύτη δρυὸς σχηματίζει ἐν τῷ κορυφῷ ἀλτῆς σπῆλαιον ἐν ᾧ χωροῦσιν ὀκτὼ ἄνθρωποι ἐν ὅλῃ τῇ ἀνάσει.

Ἡ ὄρυς εἶναι πάντως τὸ μεγαλοπρεπέστερον δένδρον τῶν δασῶν τῆς κεντρικῆς Ἑυρώπης. Ὁ ἰσχυρὸς, παχὺς αὐτῆς κορμὸς μετὰ τὰς ἐξοχικώσεως καὶ τὰς ἐσοχὰς του δύναται νὰ παραδῆλθῃ πρὸς ὄραγον. Οἱ δὲ κλάδοι αὐτῆς εἶναι οἱ ἰσχυρότεροι ἔλων τῶν δένδρων· ὑπάρχουσι κλάδοι αὐτῆς περιμέτρου 4—5 ποδῶν, ὄχι κλάδοι ἔχοντες περιμετρον μεγάλων δένδρων. Κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ νεαρῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ ἡ ὄρυς τείνει μετὰ τοὺς κλάδους τῆς πρὸς τὰ ἄνω, θαμνηδὸν ἔχουσα οἱ κλάδοι ἀναπτυσσόμενοι κατὰ μῆκος καὶ πάχος λαμβάνουσι διεύθυνσιν μᾶλλον ὀριζόντιον, ποτὲ μὲν κατ' εὐθείαν αὐξάνοντες ποτὲ δὲ παραδόξως καμπύμενοι καὶ κυρτοῦμενοι. Περιέρχον δὲ εἶναι καὶ ἡ κορυφὴ αὐτῆς, ἥτις πρὸς τὴν κορυφὴν οὐδενὸς ἄλλου δένδρου παραβάλλεται. Περὶ τῆς ἀλλοκότου ταύτης ἀναπτύξεως τῆς ὄρυς διδάσκει ἡμᾶς αὕτη τὸ δένδρον ἡ ἱστορία. Ἡ παρεκτροπὴ τῶν κλάδων ἀπὸ τῆς εὐθείας γραμμῆς προέργεται ἐκ διαταρᾶξεων κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν συνεπείᾳ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἄλλων δένδρων τοῦ δάσους. Ἡ ὄρυς θέλει ἐλευθερίαν καὶ φῶς, καὶ ὅπου ὁ κλάδος τῆς παρακλιώσεται, λαμβάνει ἄλλην διεύθυνσιν ὅπως εὐρῆ ἄνεσιν καὶ φῶς. Ἄλλη αἰτία εἶναι καὶ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ φύχου· τοῦτο καταστρέφει ἐνίτευ

τὰς ἀπαλὰς τῶν κλάδων κορυφᾶς, καὶ οἱ κλάδοι συσφιγγονται καὶ ζυθοῦσιν ἄλλην διεύθυνσιν· οὕτω δὲ σχηματίζονται αἱ ἐν τῇ ὄρυϊ παρατηρούμεναι ἐξοχικώσεως. Τοῦτο παρατηρεῖται ἰδίως εἰς τὰς ἐν ταῖς πεδιάσι φουόμενας δρυὸς· αἱ ἐπὶ τῶν ὄρων φουόμεναι εἶναι εὐδύτεραι καὶ περισσύτερον ἀπληγμέναι τῶν κερταίων. Αἱ εὐδύτεραι πασῶν τῶν δρυῶν εἶναι αἱ ἐπὶ τῶν νοτίων Ἀλπεων τῆς Αὐστρίας καὶ αἱ τοῦ Μέλανος λεγομένου δάσους.

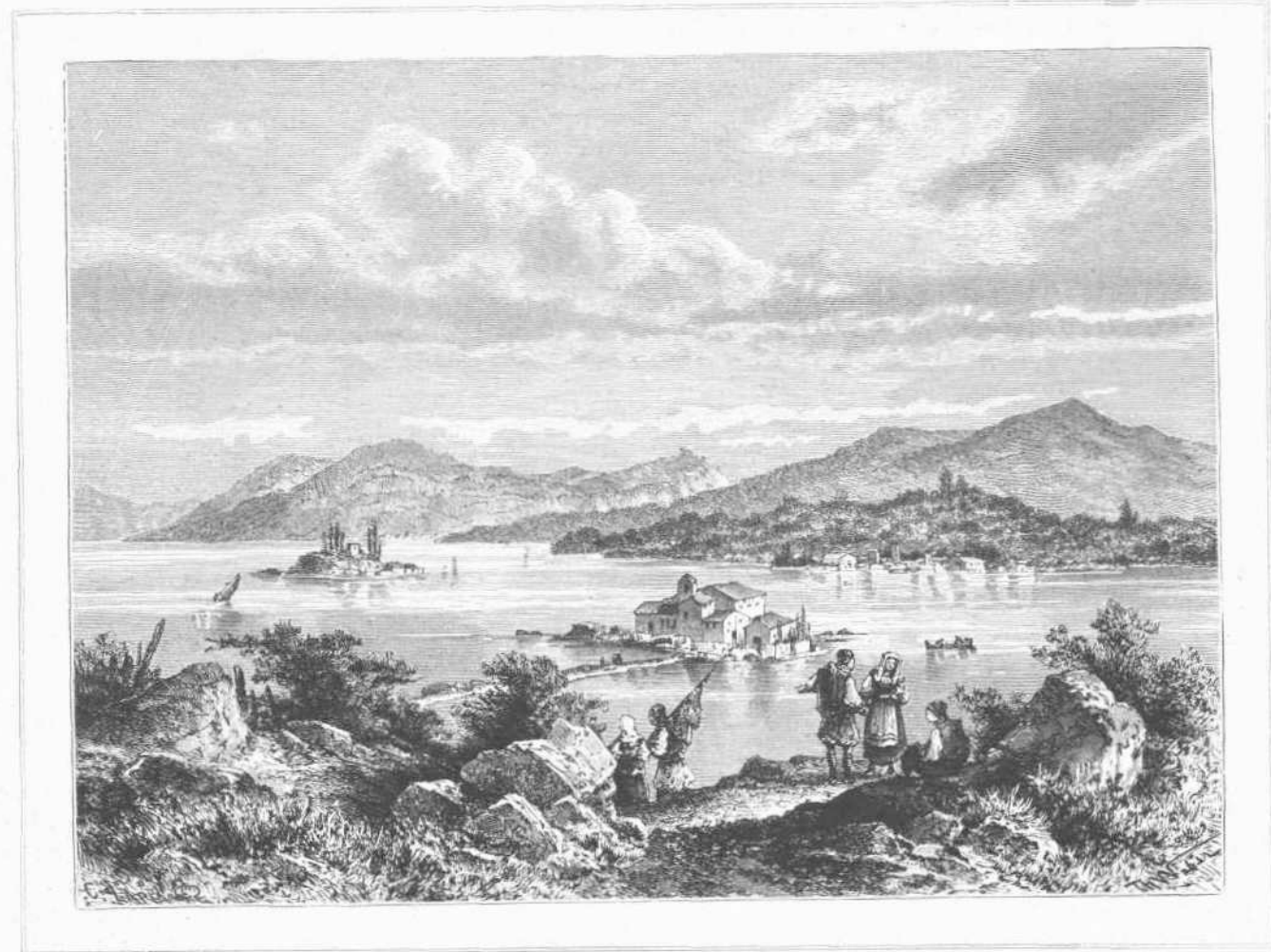
Ἐτερον παράδοξον καὶ ἰδιᾶζον φαινόμενον εἰς τὴν δρυὸν εἶναι ἡ ἀποξηρανσις τῶν κορυφῶν τῶν κλάδων ἐπὶ παλαιῶν δένδρων, ὡς πολλὰκις παρίσταται τοῦτο καὶ ἐν ταῖς εἰκόσι. Ἡ θέα τοιοῦτου γεφυρωμένου δένδρου δὲν εἶναι εὐχάριστος, οὐχ ἤττον ὅμως εἶναι χαρακτηριστικὴ. Τὸ φύλλωμα τῆς δρυὸς εἶναι θαυμάσιον. Τὰ φύλλα εἶναι παχῆ καὶ δυνατὰ, ἀπαλὰ καὶ λεῖα· ὡς τὰ φύλλα βότου περιβάλλοντι τὸν κλάδον καὶ σχηματίζουσι εἶδος ἀνθοδέσμης. Ἐπειδὴ δὲ τὰ μετὰ τῶν φύλλων ἐξέχουσι καὶ φωτιστικὰ περιεσπόμενα τὰ δὲ πλησιέστερον πρὸς τὸν κλάδον εὐρισκόμενα μένουσιν ἐν τῇ σκιᾷ, ἀποτελεῖται ὡραῖος καὶ ποικίλος χρωματισμὸς, ὃν ὀλίγα δένδρα ἔχουσιν ὡς ἡ δρυς. Οἱ ζωγράφοι ἐκμεταλλεύονται τὸν ὡραῖον τοῦτον τοῦ φύλλωματος τῶν δρυῶν χρωματισμὸν. Τὰ φύλλα τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν δρυῶν ὀλίγον ἀπ' ἀλλήλων διαφέρουσι, ἐξαιρέσει ποιεῖ μόνον τὸ εἶδος, τὸ ἐπικλήθην Quercus cerris, τὸ ὅποιον εὐρεται ἐν Μοραβίᾳ, ἐν ταῖς νοτίαις Ἀλπεσι καὶ ἐν τῇ δυτικῇ Ἑλβετίᾳ, καὶ ἔχει τὰ φύλλα εὐδύτερα, καὶ τὸν κορυφὸν ἀκατωθίον. Τὸ μέγεθος τῶν φύλλων διαφέρει κατὰ τὴν θέσιν καὶ κατὰ τὸν καιρὸν· ἐν γένει ὅμως αἱ ἐπὶ τῶν ὄρων τῶν φουόμεναι δρυὸς ἔχουσι τὰ φύλλα μεγαλειότερα.

Ἄξιοπεριέργου εἶναι ἡ βλάστησις τῆς δρυὸς· ἡ ἐντὸς τοῦ φύλλωματος κεκομμένη βάλανος ἐμψύγει τὴν ῥίζα τῆς εἰς τὸ ἔδαφος καὶ δεῖν ἔχει μῆκος 10 ἡδὴ ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ἡ ὑπεράνω τοῦ ἔδαφους εὐρισκόμενη βάλανος εἶναι ἀκόμη κλειστὴ. Εἶτα δὲ χωρίζεται εἰς δύο τμήματα καὶ μετ' ὀλίγον μικρὸς κλάδος ἐξέρχεται μετὰ τὴν ἐντελὴν αὐτοῦ φύλλα. Παρατηρῶν τὴν ἀρχὴν τοιαύτης ῥίζης ἐννοεῖ πῶς μετὰ τὸν καιρὸν ὃ ἀναπτύχθη μεγαλοπρεπὲς τὸ δένδρον. Ἐπειδὴ δὲ ἔνεκα τοῦ θάρους τῶν σπόρων τῆς ἡ δρυὸς δὲν δύναται νὰ θάλλῃ αὐτοῦς ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῆς κορυφῆς τῆς, τὴν μεταφορὰν τοῦ σπόρου ἐνεργεῖται συνήθως ζῶα, τὰ ὅποια σπεύδοντα εἰς ἀναζητήσιν βάλανων χάνουσιν αὐτὰς καθ' ὅδον. Αἱ δὲ βάλαναι πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ ἔδαφους ῥιζοβολοῦσιν ἐν αὐτῷ.

Μεγάλῃν ἔκτασιν καταλαμβάνει ἡ δρυς, ἂν καὶ πολλὰκις πιεζομένη ὑπὸ τῶν περιτοιχούντων αὐτὴν δένδρων τοῦ δάσους. Ὑπάρχουσι δάση ἀποτελούμενα μόνον ἐκ δρυῶν, ἰδίως εἰς τὰς παρυστρίας χώρας, σπανιώτερον ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου αἱ δρυὸς εὐρίσθαι συνήθως ἀναμειγμέναι ἐν τῷ δάσει μετ' ἄλλων δένδρων. Εἰς τινὰ μέρη ἐκαθαρίσθησαν τὰ δάση καὶ ἀφῆθησαν αἱ μεμονωμέναι δρυὸς ἐλεύθεραι· θαμνηδὸν τὰ κενὰ ἐπληρώθησαν διὰ νέων δρυῶν καὶ οὕτως ἐσχῆματίσθησαν τὰ ἄλλα δρυῶν, τὰ ὅποια ἀπαντώνται εἰς τινὰ τῆς Γερμανίας μέρη. Βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ πάλαι δάση δρυῶν πολλὰ ὑπῆρχον ἄτινα θαμνηδὸν ἐξέλιπον. Ὅπου τὸ δάσος εἶναι ἀπληγμένον ἄλλων δένδρων αἱ δρυὸς ἀναπτύσσονται πολὺ, φθάνουσαι εἰς ὕψος 60 καὶ πλέον ποδῶν. Δυστυχῶς πολλὰι δρυὸς ἐκκόπτονται χάριν τοῦ ξύλου αὐτῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται ἂν ἀναπτύχθωσι πολὺ.

Δένδρον ἔκτακτον τοσοῦτον ὄφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ ἐλύσθη ἐνωρίς τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ διεγείρῃ ἐν αὐτοῖς τὸν θαυμασμόν

καὶ νὰ στρέψῃ τὸν νοῦν αὐτῶν πρὸς τὸ θεῖον. Καὶ πράγματι εὐρισκόμεν τὴν λατρείαν τῆς δρυὸς παρ' ἅπασαι τοῖς λαοῖς τῆς κεντρικῆς Ἑυρώπης πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις. Ἡ δρυὸς ἦτο δένδρον ἱερὸν τοῦ Διός, τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οἱ ἱερεῖς ἐν τῷ μαντεῖῳ τῆς Δωδώνης ἐχρηματοῦσαν ἐκ τοῦ κρότου, ὃν ἐποίει ἡ δρυς σειομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Διὰ τοὺς ἀρχαίους Γερμανοὺς καὶ Σλάβους ἡ δρυὸς ἦτο δένδρον ἱερὸν, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐτίλουσαν τὰς θυσίας των. Μέγα μέρος εἶχεν εἰς τὰς θυσίας ταύτας ὁ ἐπὶ τῶν δρυῶν φ

Ο ΚΟΛΠΟΣ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΦΑΡΩ.

δρῦς περιμέτρου 75—90 ποδῶν. Ἀναφέρεται δρῦς ἐν Δαμονῇ τῆς Ἀγγλίας, ἣτις εἶχε περίμετρον 200 ποδῶν (δηλ. διάμετρον 68 ποδῶν). Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κρομβέλλου ἐν τῇ δρῦϊ ἐκείνῃ ἰδρῶθη οἰκοπέλειον. Αἱ σήμερον σωζόμενα μεγαλειότερα δρῦς ἔχουσι κατὰ μέσον ὄρον 5—6 μέτρων διάμετρον. Τὸ ὕψος τοῦ δένδρου εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸ πάχος του· αἱ ὑψηλότερα δρῦς εἶναι 30 μέτρων ἀπὸ τοῦ ἑδάφους μέχρι τῆς κορυφῆς αὐτῶν.

Πρὸ τῆς ἐπιστημονικῆς τῶν δασῶν διοργανώσεως αἱ δρῦς ἦσαν δένδρα γενικά, εὐρισκόμενα ὄχι ἀπανταχοῦ. Σήμερον εἶναι μενομωμένα. Ἐν Βασιλευσίᾳ δὲν ὑπάρχει δασοκομικὸς ἀλλή, δὲν ὑπάρχει κηφός, ὅπου νὰ μὴ ᾖναι μία τοῦλάχιστον δρῦς. Καὶ ἐν Βαυαρίᾳ παρὰ τὴν Αὐγούσταν καὶ τὸ Μόναχον εὐρίσκονται πλείστα δρῦς, διότι τὸ ἑδάφος ἐκεῖ εἶναι πρόσφορον αὐταῖς. Ἐν γένει δὲ ἀγαπᾷ ἡ δρῦς ἑδάφος ταπεινὸν καὶ ξηρὸν. Τοῦτο ἐξηγεῖ πᾶς εἰς τὰς ἀπεράντους ἐπιπέδους ἐκτάσεις μεταξὺ Λειψίας καὶ Βερολίνου φόνταν δρῦς τοσοῦτον ὠραία καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἐν ᾧ παρὰ τὸν Ῥήνον, ὅπου τὸ ἑδάφος εἶναι μᾶλλον λοφώδες σπανιότερον ἀπαντῶνται. Εἰς ἀπόστασιν 1½ ὥρας ἀπὸ τῆς Λειψίας ὑπάρχει δρῦς, ἡ λεγομένη "μεγάλη δρῦς", ἣ ἐξ ἀνθρώπου μὲ ταταμένας τὰς χεῖρας μόλις δύναται νὰ περιβάλλωσιν. Ὑπὸ τὴν ὄρον ταύτην ἐκάθησαν ἡμέραν τινὰ πρὸ ἐκατὸν ἐτῶν εἰς τὴν ἡγεμόνων τῆς Σαξωνίας, ἕκαστος ἀναπαυθὴ ἐκ τοῦ καμάτου τῆς θήρας, καὶ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἐστῆθη μικρὸν λίθινον μνημεῖον, οὗ ἡ ἐπιγραφή ποιεῖται μνεῖαν τοῦ ἐπεισοδίου τούτου.

Ἐν τῇσει τοῦ ἄρθρου τούτου περὶ δρῦς ἀναφέρομεν ὀλίγας τινὰς λέξεις ἐνὸς τῶν γνωστοτέρων βοτανικῶν τῆς Γερμανίας. "Ὁ ἀνδρικός, γενναῖος χαρακτήρ τῆς δρῦς, λέγει οὗτος, ἐμφανίζεται ἐν ὄχι τῇ φροσιγονίᾳ τοῦ δένδρου. Ἡ δρῦς δὲν ἔχει ἀπαλὴν καὶ μελαγχολικὴν ἔκφρασιν, εἶναι πλήρως σοβαρὰ ἀξιοπρεπείας ἐν τῇ ἡουχίᾳ αὐτῆς, πλήρως δὲ ἰσχυρὸς μεγαλοπρεπὸς καί, τολμῶμεν εἰπεῖν, φρικώδους, ἐν τῇ κινήσει αὐτῆς. Ἡ δρῦς δὲν ψυθιρίζει ὁσάκις πνέει ἐλαφρὸς ζέφυρος, δὲν μουκάται, ὁσάκις ἡ θύελλα αἰετὶ τοὺς κλάδους αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ δάσος τῶν δρῶν βορθεῖ, ὡς ποιητικῶς λέγει ὁ Σχίλλερ. Ῥόχθος εἶναι ἡ παρωρισμένη φωνὴ τῆς ἀνάσσης τῶν δασῶν, ὅταν παρασκευάζεται εἰς τὸν κατὰ τῆς ἀντιπάλου αὐτῆς, τῆς θύελλης, φροβερὸν ἄγωνα."

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 8.)

Ῥήνος, ὁ μέγας καὶ ἱστορικός τῆς Γερμανίας ποταμός, εἶναι καὶ χρυσοφόρος, καὶ τοῦτο θεσπίως τοῖς πολλοῖς δὲν εἶναι τοσοῦτον γνωστὸν. Ἐν τούτοις ἀπὸ χιλίων καὶ πλέον ἐτῶν ἐξετελεῖτο ἐν τῷ Ῥήνῳ ἡ θήρα τοῦ πολυτίμου μετάλλου. Σωζέται ἔγγραφον τοῦ ἔτους 667 μ. Χρ., ὅπου παρεχωρεῖται εἰς Μονὴν τινὰ, σήμερον μὲ ὑπάρχουσαν, τὸ δικαίωμα τῆς πλύσεως τοῦ ἐκ τοῦ Ῥήνου ἐξαγομένου χρυσοῦ. Τὸ δικαίωμα τοῦτο παρεχωρεῖ τῇ Μονῇ ὁ δούδ τῆς Ἀλσατίας. Καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶτι ὁ χρυσοθήρας τῆς Βάδης μόνον παρέδωκαν εἰς τὸ νομισματοκοπιεῖον τῆς Καρλορούης χρυσοὺν ἀξίας 50 καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων φράγκων. Ὁ χρυσοὺς εὐρηται ἐν τῷ Ῥήνῳ εἰς ψήγματα ἀναμειγμένα μετὰ τῆς ἄμμου εἰς μέρη ἀβαθῆ.

Ἄλλ' οἱ πτωχοὶ χρυσοθήραι τόσον ὀλίγον ἀπολαμβάνουσι ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης, ὥστε ἐπιδοῦνται εἰς αὐτὴν μόνον ὁσάκις δὲν ἔχουσι ἄλλην ἐνασχόλησιν. Τὰ ψήγματα εἶναι μικροσκοπικά, μεγέθους μόλις ἐνὸς χιλιοστοῦ τοῦ μέτρου. Σπανίως τὸ ἐν 10 χιλ. χιλιογράμμοις ἄμμου περιεχόμενον μέταλλον ὑπερβαίνει τὰ 6 γραμμάρια. Σωρὸς ἄμμου 10 κυβικῶν μέτρων δίδει μόλις 2½ γραμμάρια χρυσοῦ. Ἐπομένως οἱ 500 ἄνδρες, οἱ ἐπιδοῦνται εἰς τὴν ἀγρίστην ταύτην ἐργασίαν, κερδίζουσι 2 φράγκα καθ' ἑκάστην, καὶ τοῦτο εἰς τὰς εὐνοικωτέρας περιστάσεις. Ὡστε προτιμῶσιν οὗτοι νὰ ᾖναι ἄλλοι ἐργάται ἢ νὰ μεταβάθιν εἰς βιομηχανίαν τινὰ ἄλλην, ἐνῶ αἱ ἀπολαβαὶ τῶν εἰναι πολὺ ἀνώτεροι.

Ἐργαλεῖα πολυπλοκά δὲν ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν θήραν τοῦ χρυσοῦ. Ἡ πλύσις τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἔμειναν ἡ αὐτῆ, ὅποια ἦτο ἐν ἔτει 1582, ὡς περιγράφει αὐτὴν διάσημος τῶν χρόνων ἐκεῖνων περιηγητής. Κρατῶν αἰθροῦν πτόν ὁ χρυσοθήρας ἀνασκήκει τὴν ἄμμου, ἣν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἐκπλύνει· βαθμηδὸν οἱ λίθοι καὶ ἡ χονδρότερα ἄμμος καταπίπτουσι καὶ ἐν τῷ πτόν μείνει μόνον στρώσις λεπτῆς ἄμμου φαινοχρόου, ἐν ᾗ ὁ ἐξηρακμένος ὀφθαλμὸς διακρίνει τὰ χρυσοὶ καὶ στίλβοντα ψήγματα. Ἐάν τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ ὑπερβαίνουσι τὴν ὀφθαλμὸν κατὰ πτώσιν, ὑπάρχει ἔλπις ὅτι ὁ ἐργάτης θὰ κερδίσῃ πλεόν τοῦ ἐνὸς φράγκου ἐκ τῆς ἡμερησίας του ἐργασίας. Τότε στήνεται παρὰ τὴν χρυσοφόρον ἄμμου κεκλιμένον ἐξέλιον ἐπίπεδον 2 μέτρων μήκους καὶ 1 μ. πλάτους, ἐπ' οὗ ὑπάρχει κάλυμμα μᾶλλον τριχωτῶν. Ἐνταῦθα ῥίπεται ἡ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐξαγομένη ἄμμος, ἣτις ἐκπλύνεται δι' ἀφθόου ὕδατος. Ἡ ἄμμος καὶ οἱ λίθοι κατ' ὀλίγον ἐκφεύγουσι καὶ ἐπὶ τοῦ μᾶλλον ὑψώματος μένουσι προσκολλημένα τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ. Ἡ ὑπολοιπομένη λεπτὴ ἄμμος μεταφέρεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνθα μετὰ ἐπανειλημμένην πλύσιν ἐξετάζεται ἐπισταμένως, διότι συμβαίνει πολλάκις, ὁ χρυσοὺς νὰ ᾖναι στενωὸς συνδεόμενος πρὸς τὴν ἄμμου. Πρὸς ἐντελεστέραν ἐξαρκίωσιν τοῦ ἐν τῇ ἄμμου χρυσοῦ, ἀναμύνηται ὁ ἐργάτης ὀλίγον ὑδραργυρον, εἰς δὲν προσκολλᾶται ὁ χρυσοὺς. Τὰ ἐξ ὑδραργυροῦ καὶ χρυσοῦ σφαιρίδια ὑποβάλλονται ἐνὸς θερματίνου σακιδίῳ εἰς ἀπόστασιν, δι' ἣς ἀπολαμβάνεται ὁ χρυσοὺς καθαρὸς. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι εἰς ἄκρον κοπιώδης, καὶ τὸ κέρδος; Ὀλίγα ψήγματα τοῦ πολυτίμου μετάλλου, τὸ ὅποιον οἱ ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοούμενοι τοσοῦτον ἀπερισκέπτως σπαταλῶσιν!

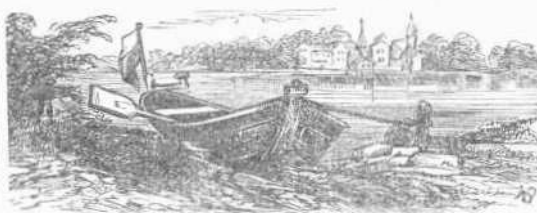
Ἡ παρατεθειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν πλύσιν τῆς χρυσοφόρου ἄμμου ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ῥήνου.

Ἡ ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 9.)

ΜΕΤΑ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀρίστου μνηστορήματος τοῦ Γεωργίου Ἐβερς, τοῦ ἐπιγραφομένου "Ἡ αἰγυπτία βασιλεία", ἡ καλλιτεχνία ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀπεικόνισιν προσώπων καὶ κινήσεων ἀναγομένων εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὴν τάσιν ταύτην τὴν ὄλιω νέαν ἀποδοῖα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ζωγράφου Σίχελ, ἣν παραθήτομεν σήμερον. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ θυγατέρα ἐνὸς τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, νεάνιδα εὐεῖδη, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας ἀπεικονίζεται γλυκεῖα μελαγχολία, σοβαρῆς ψυχικῆς, θερμῶν αἰσθημάτων καὶ μυστηριώδους προαισθήσεως μελλόντων ζοφερῶν συμβάν-

των. Τοιαύτην παριστᾷ τὴν αἰγυπτίαν βασιλοπαιδα καὶ τὸ ἄνω μνημονεῖον μνηστορήμα τοῦ Ἐβερς. Καὶ αὕτη ἡ κλίσις πρὸς τὴν μουσικὴν ἐκφράζεται ἐν τῇ εἰκὼνι διὰ τῆς ἀρχαίας αἰγυπτιακῆς λύρας, ἣν ἡ ὠραία μορφή κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς χερὶ. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς βασιλοπαιδος εἶναι κανονικά, ἡ στάσις αὐτῆς εὐρόμος καὶ πλαστικὴ, τὸ ὄλον παράστημα αὐτῆς ὡς παράστημα ἀγάλματος. Ἄκων αἰσθάνεται τις ἐλαυόμενος πρὸς τὴν μορφὴν ταύτην τὴν ἀποπνεύσαν τοσοῦτον ποιητικὸν γόητρον, ὅπου καθιστᾷ αὐτὴν τοσοῦτον ἐκφραστικὴν. Ὑπάρχει θερμότης τις ἐν τῇ παραστάσει, θερμότης μαγεύουσα καὶ κρατούσα τοῦ θεατοῦ τὸ βλέμμα προσκλημένον ἐπὶ ὄραν ἰκανὴν ἐπὶ τῆς εἰκόνας. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη ἔλξις τῆς ζωγραφικῆς, ὅτι πληροὶ ἡμᾶς σκέψων καὶ κινεῖ ἐν ἡμῖν τὰ διάφορα αἰσθηματικά. Ὅταν ἰστιάμεθα ἐνὸς εἰκόνας καὶ λησμονοῦμεν ἐντελῶς τὰ περὶ ἡμᾶς συμβαίνοντα, ἀφαίρουμεθα δὲ εἰς τὸ παριστώμενον ἀντικείμενον, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἐν πεποιθῆσει ὅτι ἡ εἰκὼν εἶναι ἐπιτυχῆς. Καὶ τοιαύτη εἶναι πάντως ἡ εἰκὼν τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ, ἣν σήμερον δημοσιεύομεν.

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΜΑΤΑΙΟΔΟΣΙΑΣ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

A.

Αἰ ἀρκτῶν χωρῶν ἔχουσι μὲν τὸ θέρος ὀλιγώτερον θερμὸν ἢ αἱ χωραὶ τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ τὸ φθινόπωρον αὐτῶν εἶναι λαμπρὸν καὶ πολλὰ ἡμέραι τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ αὐτοῦ ἐπι τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός κατ' ὁδὸν ὑστεροῦσι τὴν εὐχλίαν τῶπων εἰς πρὸς τὴν ἀναρῶσαν τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ ἀέρος.

Τὸ Βέλγιον, χωρὰ εὐφορος ἐν γένει, ὀλίγα ἔχει τὰ ὑψώματα καὶ τὰ ὄρη. Θά ἦτο δὲ εἰς ἄκρον μονότονον ἄνευ τῶν καλῶς καλλιερημένων καὶ ἀρδευομένων πεδιάδων. Τὰ πικρὰ ἄλλα παρέχουσι ὄψιν ποικίλην εἰς τὸν τόπον, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἔχουσι τὴν τέχνην νὰ ἐπιδοθῶσι διὰ συντόνου γεωργικῆς ἐργασίας τὴν φύσιν καὶ ν' ἀναπληρῶσι τὰς τυχὸν ἐλλείψεις αὐτῆς.

Τὰ γραμικώτερα μέρη τοῦ βασιλείου τούτου εἶναι τὰ πρὸς τὸ Λουξεμβούργον συνορεύοντα καὶ τὰ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Μοζέλλα κείμενα. Παρὰ τὴν πόλιν Ναμύρην καὶ τὴν κωμόπολιν Δινὰν ὑπάρχουσι τοποθεσίαι, ἃς δύναται τις συγκρατεῖν μετὰ τῶν ῥωμανικωτέρων θέσεων τῆς ὕψηλον. Τὸν ποταμὸν περιβάλλουσιν ὄχθαι ὕψηλα καὶ θραυώεις, ἄγραι ὡς αἱ κλιτύς τῶν ὄρων, γελόσσαι ὡς οἱ λόφοι τῆς Τουραίνης· ὑπάρχουσιν ἐκεῖ κοιλάδες ἤρμαι, ἐν αἷς τὰ ἄνθη ἀφθονοῦσι καὶ οἱ καρποὶ, καὶ ἐνθα ἡδύναται τις νὰ διάτῃ θίον ἦσοχον καὶ μακρὰν παντὸς κοσμοκοῦ θορόδου καὶ πάσης κοσμικῆς ταραχῆς.

Ἐν τινι τῶν εὐλογημένων τούτων γωνιῶν τῆς γῆς ἔζη πρὸ τινῶν ἐτῶν οἰκογένεια οὐχὶ πλοῦσια ἀλλὰ διακρινομένη ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ

τοῦ γένους καὶ τῶν αἰσθημάτων. Ἡ οἰκογένεια αὕτη συνέκειτο ἐκ μητρὸς χήρας καὶ δύο θυγατέρων, ὧν ἡ μὲν ἦτο ἡλικίας δεκαεννέα καὶ ἡ ἑτέρα δεκαεπτά ἐτῶν.

Ἡ μήτηρ, ἡ θαρωνὶς Βοαμιλάν, διακρινόμενὴ διὰ τὴν εὐφρανίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα αὐτῆς, ἔχαιρε πάντων τὴν ὑπόληψιν καὶ οὐδέτις ἠδύνατο νὰ τὴν γνωρίσῃ χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ἀνῆκεν εἰς οἶκον εὐγενῆ, συγγενεῶντα πρὸς τὰς γνωστοτέρας ἀριστοκρατικὰς οἰκογενείας τῶν Κάτω Χωρῶν. Νεωτάτης ἡρώσθης αὐτῆς ὁ θαρωνὸς Βοαμιλάν, ἀνὴρ εὐγενῆς μὲν ἀλλὰ πτωχὸς καὶ οὐχὶ ὅσον αὐτῇ ἀνεπτυγμένος. Ἡ νεανὶς ἐξελέξατο αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων μνηστῆρων τῆς, διότι ὁ θαρωνὸς ἦτο νέος τῆρῶν τὰς παραδόσεις τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ οἴκου καὶ ἔχων χαρακτῆρα ἱπποτικόν. Ἀφ' οὗ ὑπερέταρε τὴν πατριδα του ἐπὶ τινὰ ἔτη, ὁ θαρωνὸς, παθὼν τὴν ὕβριν ἀπεσώρθη εἰς τὸ μικρὸν πατρικὸν του κτήμα, ἐνθα ἀφωσιώθη ἐντελῶς εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἡ θέσις τοῦ ἐξοχικοῦ τούτου κτήματος ἦτο μοναδική· ἀφ' ἐνός μὲν ἔρρεε καθαρὸς ὁ ποταμὸς Μοζέλλας, οὗ τὸ ῥεῦμα ἐφαίνετο ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ βλέμμα ἐξετείνετο ἐπὶ ὠραίας πεδιάδος περιβαλλομένης ὑπὸ ὕψηλῶν θράχων, οἵτινες ἐφαίνοντο εἰς προπύργου τοῦ κτήματος, τὸ ὅποιον ἐκαλεῖτο "Ἡ εὐλογημένη κοιλάς."

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔλαβε τὸ κτήμα ἐκ τινος παλαιᾶς παραδόσεως, καθ' ἣν ἡ Παναγία ἐνεφανίσθη ποτὲ εἰς ἓνα τῶν θαρωνῶν Βοαμιλάν, ὃ ὑπέδειξε τὴν θέσιν ταύτην οὐν τῇ ἐντολῇ νὰ ἐγείρῃ ἐκεῖ Ναὸν εἰς τιμὴν αὐτῆς, ὑποσχόμενη ταυτοχρόνως αὐτῇ νὰ εὐλογῇ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὸν ἡγιασμένον τοῦτον χωρὸν.

Ἐν τῇ ἐξοχικῇ ταύτῃ ἐπαύλει ἐξήσαν οἱ σύζυγοι μετὰ τῶν δύο θυγατέρων τῶν εὐδαίμωνος ἐπὶ ὀκτώ ἔτη, μετ' οὗ ἀποθανόντος τοῦ θαρωνοῦ, ἡ μήτηρ ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τῆς ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ἀνδρὸς νοήμονος καὶ ἐντιμοτάτου.

Ἡ πρεσβυτέρα τῶν θυγατέρων, ἡ Ἰωάννα, ἦτο ἡ ζωσα εἰκὼν τοῦ πατρὸς τῆς οὐχὶ μόνον εἰς τὰς ἀρχαίας ἀριστοκρατικὰς τοῦ προσώπου, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὰς κλίσεις τῆς. Ὑψηλὸν ἀναστῆματος καὶ εὐεῖδης ἐπέβαλλεν εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως διὰ τοῦ βλέμματός τῆς· ἦτο ψυχὴ ἐκλεκτῆ, ἦτο κόρη εὐκρινῆς, ἣν οὐδὲ νὰ βίβη ἡδύνατο κακὴ τις σκέψις. Ἀφωσιωμένη, φιλόστοργος, πλήρως αὐταπαρνήσεως, ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον τῶν οἰκείων τῆς τὴν εὐτυχίαν, ἦτο προσηγομένη νὰ ὑποφέρῃ πολὺ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐάν ἡ ἀγγελικὴ αὐτῆς πίστις δὲν τῇ παρεσκευάζε καταφύγιον καὶ παρηγορίαν ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Θεοῦ κόλποις.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Χριστίνης οὐδόλως τὴν ὁμοίαν, οὐδ' ὁμοίαν ἐν γένει τινὰ τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἐδεῖ ν' ἀνέλθῃ τις δύο ἢ τρεῖς γενεάς, ὅπως εὐρῆ τὸ πρότυπον τῶν χαρίτων καὶ τῶν θελημάτων τῆς ἐν τῷ προσώπῳ τῆς κομῆσεως προσάμμησ τῆς, ἣτις εἶδεν τὸ σύνθημα τοῦ συμμοῦ ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἀντιβασιλείας τῶν Κάτω Χωρῶν. Ἡ Χριστίνη ἦτο ξανθὴ ὡς οἱ στάχτες, μικρόσωμος, ἰσχυρὴ καὶ εἶχε τὸ παράστημα καὶ τὸ θάδιμα ἐλαφρῶς ἀνερούου νόμφης. Οἱ μέλας αὐτῆς ὀφθαλμοὶ, οὗς ἐπέστερον μέλαινα ἐπίσης ὄφρεις, ἐφαίνοντο ἀλλόσποντες χρωμὰ κατὰ τὰς διαφόρους τῆς ψυχῆς τῆς ἐντυπώσεις. Οἱ ὀδόντες τῆς ἦσαν ἀλλήθεις μαργαρίται, τὸ μενίδιμά τῆς ἦτο μενίδιμα Σειρήνης. Εὐφύης, μεμορφωμένη, φιλόκαλος καὶ φιλόμουσος ἡ νέα κόρη εἶχε φωνὴν ἁρμονικωτάτην, ἐλκύνουσαν πάντας τοὺς ἀκροαμένους αὐτὴν, εἶχε δ' ὡς ἐκ τούτου καὶ μαγικὴν τινὰ

ἐπιρροήν, καθ' ἣς οὐδ' ἡ μήτηρ τῆς πολλάκις ἠδύνατο νὰ παλαίῃ.

Δυστυχῶς ὁ χαρακτήρ τῆς ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν χαρακτήρων, οἵτινες παντὸς καταχρῶνται. Ὅλιως διάφορος τῆς Ἰωάννας, ἡ Χριστίνη ἦτο γεννημένη διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων, διότι ἐν αὐτῇ ἐνοπήρηξεν τὴν διαβολικὴν. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἦθελον θεσπίσαι τὴν θεωρίαν καὶ τὴν μεταχειρισθῆ ὡς μάγισσαν. Ἐν τούτοις ἡ φύσις αὐτῆς δὲν ἦτο κακὴ· ἐποίει τὸ κακὸν σχεδὸν ἐν ἀγνοίᾳ, ἄνευ συναισθήσεως καὶ μὴ ὑπολογίζουσα τὰς συνεπείας. Ἀνατροφή αὐστηρὰ θὰ ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὰς διαθέσεις ταύτας, ἀλλὰ, καὶ τοῦτο ὀφείλει τις νὰ ὁμολογήσῃ, οἱ περὶ αὐτὴν εἶχον χαλᾶσαι τὴν Χριστιανὴν. Ὡς ἡ μήτηρ τῆς, οὕτε ἡ ἀδελφὴ, οὕτε ἄλλος τις τῶν συναναστρεφόμενων αὐτῇ δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀντιπῶσιν εἰς τὸ γόητρον αὐτῆς. Ἡ ἐλαχίστη αὐτῆς ἐπιθυμία ἐτελεῖτο καὶ πρὶν εἶτι τὴν ἐκφῆρῃ· πάντες ὑπέκπιπον εἰς τὰς ἰδιοτρόπους ὁρέσεις τῆς· ἐάν δὲ κατέστη γυνὴ διακρινόμενη ἐπὶ γνώσεσι καὶ φιλοκαλίᾳ, τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὴν φιλοτιμίαν, ἣν εἶχε νὰ πρωτεύῃ πάντων, νὰ ἄρχῃ καὶ νὰ βασιλεύῃ. Ἐγένετο ἐπομένως κόρη κατὰ τὸ φανόμενον ἐτελής, ἀλλὰ πράγματι εἰς ἄκρον ἐγνωστῆς, ματαία, φιλόκαλος καὶ ἀνίκανος εἰς πᾶσαν θυσίαν. Ὅτε ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν σκέψως, ἤρατο ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ τὸν χαρακτήρ τῆς καὶ τὸν τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἐνόησε δὲ ὅτι ἐξήκον ἐπ' αὐτῶν ἀπόλυτον ἐξουσίαν καὶ εἰ κακὰ αὐτῆς διαθέσεις ἀπέτελουν τὴν ἰσχύν τῆς ἐπὶ τῶν ἀγγελικῶν ἐκείνων ὄντων, τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἐκτιμῶσιν. Ἐσκέφθη ἐπομένως ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑποκρίνῃ τὰς κακὰς ταύτας διαθέσεις, καὶ εἰ οἱ ἀδελφοὶ δὲν ἤθελον εἶχει τὴν αὐτὴν ὡς ἡ οἰκογένεια αὐτῆς ἐπεικείαν. Ἐτήρησε διαγωγὴν ὄλιω εἰδικῇ, ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν εὐκρινείαν, μὴ ὅσον ὅμως ἡ ἡ σκία αὐτῆς. Περφωτισμένως παρατηρητῆς θὰ ἀνεγνώριζεν ἄμεσως τὴν προσποίησιν, ἔτοιμος ὢν νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἰδέαν ταύτην ἅμα ἡ παντοῦνιμος ἐπιρροὴ τῆς νεανίδος ἤθελον ἐξασκήσει καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ γόητρον τῆς.

Ὅτε ἡ Χριστίνη ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκαεπτά ἐτῶν, ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἰωάννα ἦτο δεκαενναετίς. Ἡ μήτηρ τῶν, ἦς τὸ πρώτιστον μέλημα ἦτο ἡ ἀποκατάστασις αὐτῶν, ἀπεσφάισε νὰ τὰς συστήσῃ εἰς τοὺς διαφόρους συγγενεῖς τῆς καὶ πρώτον εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ συζύγου τῆς καὶ εἶτα εἰς τοὺς ἰδιοῦς τῆς. Διὰ τὴν Χριστιανὴν αἱ ἐπισκέψεις αὐταῖς εἶχον μεγάλην σπουδαιότητα· ἀνεστάτωσαν ὅλην τὴν οἰκίαν μέχρις οὗ ἐκλέξῃ τὰς διαφόρους ἐνδομωσίας τῆς καὶ ἠνάγκασε τὴν ἀδελφὴν τῆς νὰ ἐνδοθῇ πολὺ πολυτελέστερα παρ' ὅτι δεινοῖτο νὰ πράξῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μήτηρ τῶν ἐπέμενε νὰ φορέσων ἀμφοτέραι ὁμοίωμορον ἔνδυμα, ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφὴ ὑπεχώρησε κατὰ τὸ σύνθημα.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν δύο νεανίδων εἰς τὰς συγγενικὰς οἰκογενείας ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν, καὶ ἡ Χριστίνη ἀμέσως ἀνεκνήρηξεν χαριστάτη. Ἐκ τούτου ἠρέθη ἡ ἦρθ ἀρούωντος ἀνεπτυγμένη φιλαυτία τῆς· ἡ φαντασία τῆς ἀμέσως τῇ παρουσίᾳ πλούσιον συνοικέσιον, ὅσιν λαμπρὰ, μέλλον τέλος, ὅποιον οὐδέποτε ἐπαύσατο ποθοῦσα. Καὶ ὅμως ἐπροσπάθησε νὰ φανῇ ἀπλὴ καὶ μετριώφρων, καὶ τοῦτο εἶτι μᾶλλον προσεῖκωσε πάντας. Ἡ προῖ αὐτῆς δὲν ἦτο μεγάλη, ἀλλ' εἶχε τοῦλάχιστον ὀλίγην πρῖκα, καὶ αἱ μᾶλλον ἀπαιτητικαὶ μητέρες διεθεσάοντο εἰς τὴν Χριστίνην δὲν εἶχεν ἀνάγκην πρῖκος, καὶ εἰ εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν νεανίδων, ἃς νομφεῖονται οἱ ἄνδρες μόνον διὰ τὰ "ὠραία τῶν μάτια."

Ὁ χεῖμὼν προήγγιζε, καὶ ἡ Κυρία Βοαμιλάν ἀπεσφάισε νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα ἐν Βρυξέλλαις, ἐνθα ὁ καλλίτερος κόσμος εὐχαρίστος θὰ τὴν ἐδέχετο. Ἡ Χριστίνη ἦτο ἐξαιτίας ἐκ τῆς χαρᾶς· δι' αὐτὴν οἱ χοροὶ αἱ ἐσπερίδες, αἱ περιποιήσεις ἦσαν τὸ ἄκρον ἄνωτον τῆς εὐτυχίας. Διὰ τὴν Ἰωάνναν ὅμως ἡ μετὰθεσις αὐτῆς εἰς τὴν μεγαλόπολιν ἦτο ἀλήθης θυσία· θὰ ἐπροτίμα νὰ μείνῃ ἐν τῇ ἀγροτικῇ τῆς ἡμερίᾳ καὶ τῷ προσφιλεῖ αὐτῇ ἀσώλῳ. Ὁ εἶος τῶν δύο ἀδελφῶν μετεβλήθη ἐντελῶς· μόλις ἐβλέποντο ἦρθ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καθ' ἑκάστην, διότι αἱ ἐπισκέψεις, οἱ

— Πάντες είναι καθ' όλα καλοί, έλεγεν, άλλ' έγω τους άρνούμαι προς περισσοτέραν ασφάλειαν.

— Δέν έχετε λοιπόν σκοπόν νά υπανδρευθήτε;

— Ναι, έχω, άλλ' όταν και έπος θελήσω.

— Ίσως με πρίγκιπά τινα εκ των της Χαλιμας;

— Όχι, με άνδρα πολύ άφανη, αν τουτο μοι συμφέρη. Δέν θά συνάψω γάμον εκ των κοινών και συνήθων· δέν θά μεταβώ εις τό δημαρχείον και εις την εκκλησίαν, ως έλιος ο κόσμος άφ' ου λάθω τάς περί του μέλλοντος συζύγου μου πληροφορίας. Άφ' ου είμαι νέα, άφ' ου είμαι έλευθέρα, έχω καιρόν νά σκεφθώ και ν' άποφασίσω.

Και πράγματι έπερίμενε, και όταν ήλθε τό θέρος μετέβη μετά της μητρός της εις την έξοχικήν έπαυλιν χωρίς νά κάμη έκλογήν παρά έλας τάς προτροπάς των συγγενών της.

— Μητέρα, έλεγεν έπανειλημμένως· μή έπιμένεις· είμαι πάντοτε εις καιρόν νά κάμω κακόν συνουκίσιον, εν φ' ουτως έχω την πιθανότητα νά επιτύχω καλόν. Η άδελφή της εύγενοϋς Κυρίας Λιθέ δέν δύναται νά υπανδρευθή τον τοχόντα· δέν πρέπει τις νά καταισχύνη τά εκατομμύρια.

Η Κυρία Βοαμιλάν δέν εδέχετο εν τη έξοχική αυτής έπαύλει ή μόνον στενών φίλων κύκλον, ήρνεύτο δέ νά δεχθή νέα πρόσωπα, έπι τη έλπίδι ίσως νά αναγκάση ουτω την Χριστινήν νά λάθη άπόφασιν τινα· πιθανώς, εοκέπτετο ή μητήρ, ή ερημία θά ήται τη Χριστινή καλλίτερος σύμβουλος ή ή κίνησις του κόσμου και ο θόρυβος αυτου.

Η μητήρ και ή θυγάτηρ διέτριβον ήδη έπι δύο μήνας εν τη έξοχί, όταν καθ' ώραιαν τινά του Ιουνίου ήμεραν ή Χριστινή άφήσασα την μητέρα της ένηραχολημένην μεθ' ενός των επιστατών της, μετέβη εις περιάβατον προς την μαγειρικήν του Μοξέλλα όχην. Έπι πολλήν ώραν περιεπάτει μόνη, ως άρχαία τις και άληθής ήρωίς της Γαλλίας, μέχρις ου άπαυδήσασα εκάθησαν υπό σκιάδα επικειμένην του ποταμού. Έλαθεν εις χείρας βιβλίον και ήρξάτο αναγινώσκουσα χωρίς νά προσέχη πολύ εις την ανάγνωσιν, άλλα μάλλον παρακολουθούσα δι' άφηρημένον ελέμματος τον βρον των υπό των άκτινών του δούντος ήλιου φωτιζομένων υδάτων. Η σιωπή δέν διεκόπητο ή υπό των έλαφρών της εσπέρας ψιθύρων, ών ή ποίησις εισούει εις την ψυχήν και προξενεί πυρετώδη τινά έξαψιν, λίαν επικίνδυνον διά νεάνιδα εικοσαετή, ιδίως μάλιστα όταν δέν πληρωσιν αυτήν αι ασάλευτοι της πίσταως άρχαι. Η Χριστινή έμεινεν έπι πολύ βρεμβάζουσα· έπειδή όμως τά σκότη της εσπέρας έπετεινοντο, ήτοιμάζετο νά επιστρέψη εις την οικίαν, ότε ή φωνή δύο ανθρώπων συνδιαλεγομένων ειλικως την προσοχήν της. Η φωνή έφαινετο έρχομένη από του ποταμού, ου την περιτορφήν τη άπέκρυπτον πυκνόφυλλά τινα δένδρα.

— Έδώ είναι; Είσαι βέβαιος; ήρώτα ο εις.

— Ναι, Κύριε· δύνασαι ν' άποδιδασθής παρά την σκιάδα ταύτην, όπου συνήθως προσδέουον τάς λέμβους της έπαύλεως.

Ηκούσθησαν έλαφροί κτύποι της κόπης, και μετ' ολίγον είδεν ή Χριστινή νεανίαν τινά έλιος άγνώστον αυτη άποδιδασκόμενον εις την όχην, λαμβάνοντα παρά του λεμβούχου την διεύθυνσιν της έπαύλεως και ποιούοντα αυτη σημεϊον νά περιμεινή αυτον εις τό μέρος εκεινο με την λέμβον.

— Θά λάθης καλήν άμοιβήν, ειπε προς τον λεμβούχον.

Η νεανίς, άπορούσα διά την έπίσκεψιν εν ταιαύτη ώρα, δέν ένεφανίσθη κατ' άρχάς, άλλα περιειργάζετο τον νεόν, όστις άνήρχετο την όχην και έφαινετο δευδομισμένος εις σκέψεις. Ητο άνήρ ως εικοσιπενταετής, ευειδής την όψην, ένδοξομένος άπλοϋστατα μεν άλλα καθαρά, ου τό γλυκύ θέλημα ένέφαινε μεγάλην καλωσύνην και γαλήνην φαντασίας και ψυχής, τεινουςαν μάλλον προς την όνηρία. Έχων ολίγην ζωηρότητα και δραστηριότητα, άνήρ με ταιαυτα έξωτερικά προσόντα, ήδύνατο θεαίως νά κατέχη έπιφανή εν τή κόσμω θέσιν· ουτος όμως, παραδεδομένος εις εαυτον, έπρεπε κατ' άνάγκην νά ζη άγνωστος και άφανής, εάν χείρ ισχυρά δέν ανέλαμβανε νά τον οδηγήση διά του βίου και νά τή άποκαλύψη την άξίαν του.

Η Χριστινή τά πάντα ένόησεν εκ πρώτης όψεως. Ο ένενος θά διήρχετο πλησίον αυτης και δέν ήδύνατο ή νά την ίδη. Όθεν άπεφάσισε νά μείνη όπου ίστατο και νά μάθη πρό της μητρός της την αιτίαν της εις την έξοχικήν των έπαυλιν έπισκέψως του.

(Έπεται συνέχεια.)

ΑΓΩΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΥ ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΑΣ.

(Μετά εικόνας, δρα σελ. 13.)

ΚΑΤΑ τον παρελθόντα Μάρτιον έγένετο λεμβοδρομία διά του Άτλαντικού Ωκεανου μεταξύ δύο μικρών θαλαμηγών "του Στέμματος" και "του Ατρομήτου" (Coronet και Dauntless), άνηκουσών εις δύο πλουσιούς Αμερικανούς. Ο άπόπλους έτελέσθη τό Σάββατον, 12 Μαρτίου (έτ. ν.) εις τάς 11 της πρωίας εκ της βορείου παραλίας της Νέας Υόρκης· τό δέ σημεϊον της άφίσεως ώρίσθη ή νότιος παραλία της Ιρλανδίας, ο λιμην Queenstown της πόλεως Κόρκ. Πρωτον έβησας τό "Στέμμα," διανύσαν τό διάστημα έντός 14 ήμερών και 19 ώρων. Ο ιδιοκτήτης της νικητριάς θαλαμηγού εκέρρισε διά της λεμβοδρομίας ταύτης 50 χιλιάδας φράγκων, κατατεθείσας προηγουμένως εις τό ταμείον της Λέσχης, ής μέλη εισιν οι διαγωνισθέντες. Έπι του τολμηρού τουτου διαγωνισμού έγένετο πλειστα δεσα στοιχήματα, άνελθόντα εις τό καταπληκτικόν ποσόν του και 1/2 εκατομμυρίου φράγκων. Ο "Ατρομήτος" διέπλευσε τον Ωκεανόν έντός 16 ήμερών, ύστερήσας του "Στέμματος" κατά 29 έλας ώρας. Τό μεν "Στέμμα" είναι γολέττα 380 τόνων, ο δε "Ατρομήτος" τον. 367. Τό πλήρωμα άμφοτέρων ήτο 25 άνδρών. Μετά πολλού ένδιαφέροντος παρακολούθησαν πάντες την τολμηράν ταύτην λεμβοδρομίαν εκτελεθεισαν κατά την χειροτέραν του έτους ώραν. Δικαίως εκπλητταται τις, πώς πλοία, σχετικώς μικρά, μη ύψόμενα ύπεράνω της θαλάσσης ή κατά δύο τό πολύ μέτρα, κατόρθωσαν τόσον επιτυχώς και τόσον ταχέως νά διαπλεύσωσιν τον Ωκεανόν βογηθούμενα μόνον υπό των ιστιών και τουτο εν εποχή, καθ' ην γιγαντιαία άτμόπλοια πολλάκις αναγκάζονται ένεκα τρικυμίας νά μεταβάλλωσι την πορείαν των. Οι τάς θαλαμηγούς κυβερνώντες πλοίαρχοι είναι ναυτικοί έμπειροι και έξηραχημένοι· ο εις εξ αυτών διέπλευσε 164 φοράς τον Ωκεανόν ως άξιωματικός εν τού άτμόπλοίοις της Έταιρίας του Έρυθρού Σταυρού (red star line), ο δε έτερος διήλθε τον βιον του βλον πλέον μεταξύ των Βερμουδων ήγουν και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικης εν πάση

ώρα του έτους. Αμφοτέροι διατεινόνται ότι ουδέποτε, καθ' βλον αυτών τον ναυτικόν βιον, δέν είχαν καιρόν τοσοτον άθλιον, όσον τώρα. Ο διάπλους εύκολος δέν ήτο, πäs τις τουτο θέλει όμολογήσει, και ή θαλάσσα ήτο τοσοτον έξηραχολημένη, όωτε ήμεραν τινά, καθ' ην συνητήθησαν αι δύο λέμβοι μεθ' ενός των μεγάλων Αμερικανικών άτμόπλοίων, τουτο ήναγκάσθη νά χύση έλαιον εις την θαλάσσαν, όπως προφυλαχθή από των πελωρίων κυμάτων, τά όποια άνά πäsαν στιγμήν ήπείλουον νά τό εθίσωσιν. Τη 20 Μαρτίου ή τρικυμία ήτο τοσοτον σφοδρά, όωτε ο "Ατρομήτος" ήναγκάσθη νά πλεύση άνευ ιστιών. Μέγα κύμα γυβέν επ' αυτου συνέτριψε μίαν των άποθηκών του υδατος· τό πλήρωμα εδέχθη νά άρκεσθη εις ζύθον και έλαφρόν οίνον, διότι τό υδωρ ήτο ολίγον και οι άνδρες εις άκρον κεκοπιακότες είχαν άνάγκην οίνου προς συντήρησιν των δυνάμεων των. Εκείνοι δε, οτινες ιδίως υπέστησαν τά πάνδεινα κατά τον διάπλουον τουτον, ήσαν οι των θαλαμηγών επιθάντες ιδιοκτήται και προσκεκλημένοι, οτινες ήβέλθησαν νά συμμετάσχωσι του πλου. Τά ιστία άνά πäsαν στιγμήν έσχιζοντο και άνηρόσζοντο υπό της άγρίας του άνέμου πνοης· πολλάκις έπλεον έπι της θαλάσσης μεγάλοι όγκοι πάγων, ός τά πλοίαρια ώφειλον επιτηδεύειν ν' άποφύγωσιν, όπως μη καταστρεφώσι κατ' αυτών, τέλος δε και συχνοτάτην χρήσιν έλαιου έποίησαν προς κατέναυσιν των φοβερών κυμάτων.

Και όμως με όλα τά προσκόμματα ταυτα ή ταχύτης των δύο πλοιαρίων ήτο καταπληκτική, και μάλιστα εν ήμέραις, καθ' ός ο καιρός επέτρεπε την εκτύλιξιν βλων των ιστιών. Εν μιή ήμέρα ο "Ατρομήτος" διήνυσε 328 μίλια, εν έτέρη δε τό "Στέμμα" 291 μιλ. Κατά την σημεϊωσιν των δύο κυβερνητών, ο "Ατρομήτος" ετήρησε γραμμήν ολιγώτερον ευθείαν, διήνυσε κατά συνέπειαν περισσοτέρον όδρον.

Η τολμηρά αυτη λεμβοδρομία άνακαλει εις την μνήμην έτέρους τοιούτους θαλασσίους διαγωνισμούς, περί όν ήλιωμεν αναφέρει ένταυθα όλίγα τινά. Εν έτει 1866 τρεις θαλαμηγοί ιστιοφόροι, ή "Ερριέττα", ή "Ταχεία πέτρος" και ή "Εστία" έτετέλεσαν ύπερωκεανιον άγώνα, καθ' ον ενίκησεν ή "Ερριέττα", άνήκουσα εις τον γνωστόν και πλουσιώτατον ιδιοκτήτην της έφημερίδος "Ο Κήρυξ της Νέας Υόρκης", κ. Γόρδωνα Βένετ, όστις εκέρρισε εν τη περιστάσει εκεινήν στοιχήμα άνερχόμενον εις 325 χιλ. φράγκων. Ο διάπλους υπήρξε δυσκολώτατος, άπέδη δε και τραγικόν ένεκα του θανάτου πέντε ναυτων της μιās των θαλαμηγών, οτινες διαταχθέντες νά περιδέσωσιν ιστιον άφηρηπάγησαν υπό τεραστίου κύματος και οικτρώς επήνγησαν.

Τον διάπλουον του Ωκεανου έντός λέμβου είχαν εκτελέσει μέχρι του έτους 1851 μόνον Άγγλοι. Τό 1851 όμως μικρά θαλαμηγός, άνήκουσα εις Αμερικανόν, και έχουσα όνομα "Αμερική," πρώτη διέπλευσε τον Ωκεανόν εν διαστήματι 18 ήμερών και έλαθεν ως θραβεϊον τον Κρατήρα της βασιλείσης Βικτωρίας, ον και προσέφερον ο ιδιοκτήτης της λέμβου υδωρον εις την Λέσχην της Νέας Υόρκης. Κατά τον πλουον τουτον ή "Αμερική" άπεδείχη πλοιον ταχύτατον, και παρά την παραλίαν της Αγγλίας ήδυνήθη διά μόνων των ιστιών νά πλεύση ταχύτερον της άτμοκινήτου θαλαμηγού της βασιλείσης. Από της εποχής εκεινης κατασκευάσθησαν εν Αγγλίη πλειστα δεσα θαλαμηγοί κατά τό σγέδιον και τάς διαστάσεις της "Αμερικης", ής ο κατασκευαστής, Steers, έστέλεσαν άληθές άριστούργημα ναυπηγική, ως ήδυνήθησαν νά θεβαινωθίαι πάντες οι είδήμονες, οι ιδόντες εκ του πλησίον τό θαυμασιον τουτο πλοιον εν

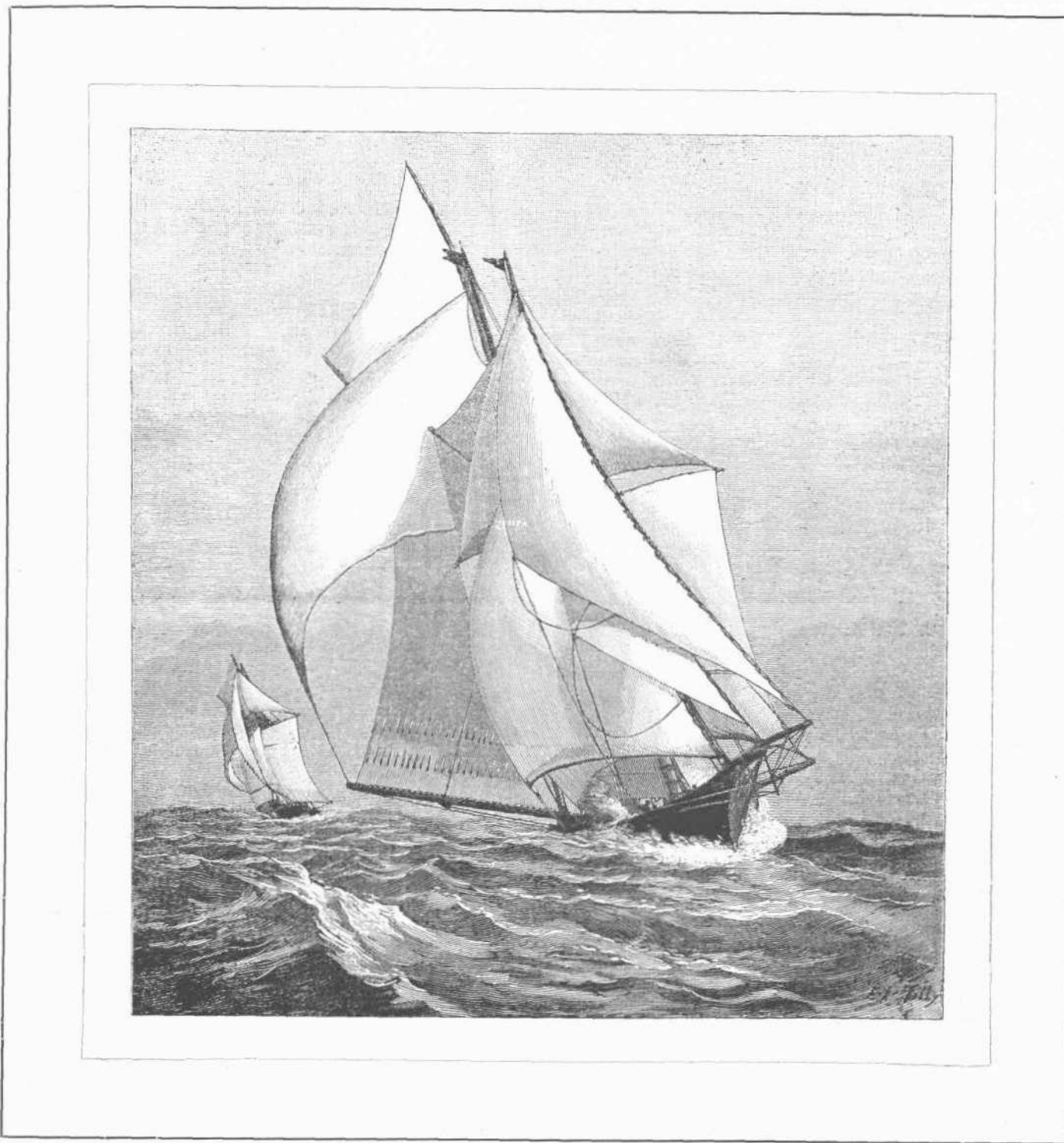
τη ναυπηγείη της Πορτομούθης, ένθα ήναγκάσθη μετά τον διάπλουον αυτου νά επισκευάση τάς ύποστάσας θιάδας.

Η παρατεθειμένη εικόν παριστά τό "Στέμμα" και τον "Ατρομήτον" εν μέσθ του Ωκεανου εν ήμέρα ύπερσούν ήσύχου και άνευ τρικυμίας.

βιβλίον ήμων διαφέρει ουσιωδώς των τοιούτων συγγραφών, ως αναφερόμενον εις την σημερινήν Έλλάδα και εις τους σημερινούς αυτης κατοίκους."

Ανέγνωμεν τό βιβλίον και μετά χαράς είδομεν ότι ο συγγραφεύς μετά πολλής άκριθείας και άμεροληψίας εκθέτει τά πράγματα, και

τά περιεργα αναπτύσσει ήμιν, εκθέτων ιδέας νέας και συμπεράσματα λίαν κολακωτικά ύπερ του ήμετέρου έθνους και της ήμετέρας γλώσσης. Κατ' έξοχήν επιτυχής είναι καθ' ήμας ή περικοπή, εν ή ή συγγραφεύς αναφέρων τάς διαφόρους γνώμας περί της καταγωγής των σημερινών Έλλήνων καταλήγει εις τό συμπεράσμα

ΑΓΩΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΥ ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΑΣ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Υπό Hans Müller.

ΕΝ τίτλον τουτον φέρει βιβλίον άρτι εν Λειψία εκδοθέν, άφιερωμένον δε τη άναγεννηθέντι Έλληνική έθνε. Ο συγγραφεύς αυτου, κ. Hans Müller, περιηγήθεις την Έλλάδα εν έτει 1881 έξέθεσεν εν αυτφ τάς διαφόρους αυτου έντυπώσεις· "Ηθέλαμεν διατάσει, λέγει εν τή προλόγη ο συγγραφεύς, νά δημοσιεύσωμεν περιήγησιν της Έλλάδος, διότι τοιούτων περιηγήσεων Έλλειψις δέν ύπάρχει, άλλα προέβημεν εις την δημοσίευσιν, διότι τό

άφηγείται τάς έντυπώσεις του. Αι έντυπώσεις αυται είναι περίου αι αυται, ως πäs ένενος περιηγητής αισθάνεται πατών τό ιερόν της πατρίδος ήμων έδαφος και ευρισκόμενος ένωπιον των θαυμασιών της αρχαιότητας άριστουργημάτων· ώσάυτως και ή περιήγησις περιστρέφεται εις τά αυτα σγεδόν μέρη, τά όποια συνήθως επισκέπτονται οι περιηγηται. Όχι, όμως καθιστά τό βιβλίον ένδιαφέρον και ήμιν τοις Έλλησιν, είναι ιδίως τά τέσσαρα τελευταία κεφάλαια, τά όποια επιγράφονται· "Η Έλλάς και οι πόροι αυτης." "Οι σημερινοί Έλλησες." "Η νεοελληνική γλώσσα." "Η σημασία της νεοελληνικής δια τά άνωτερα εκπαιδευτήρια και ή μεταρρύθμισις αυτης εν Γερμανία." Εν τοις κεφαλαίοις τοιούτοις ο φιλέλλησιν συγγραφεύς πολλά

ότι οι σημερινοί Έλλησες είναι οι γνήσιοι των αρχαίων Έλλήνων άπόγονοι.

Τό συμπεράσμα τουτο μοι έπεβλήθη τρόπον τινά, λέγει ο ίδιος εν σελ. 176 του Α' μέρους, άφ' ου είδον ιδίως όφθαλμοίς την θαυμασίαν όμοιότητα των χαρακτηριστικών του προσώπου, ως έλέπομεν ταυτα εν τοις αγάλμασι και ταίς παραστάσει των αρχαίων Έλλήνων. Είναι πράγματι καταπληκτικόν, εις ποιον βαθμόν διετηρήθη ή όμοιότης αυτη εις όλας του λαου τάς τάσεις. Βεβαίως δέν πρέπει τις νά νομίση ότι πάντες οι σημερινοί Έλλησες όμοιάζουσι τους αρχαίους θεούς και ήρωας. Τουτο θά ήτο μεγάλη άπάτη. Άλλ' ουδ' εις την αρχαιότητα συνέβαινε τουτο, διότι και τότε, ως εν πάση εποχή θά ύπήρχον άνθρωποι άνευ ώρισμένου

τύπου προσώπου, θά ὄντηρον ὄηλ. πρόσωπα, τὰ ἐποῖα ἡδονάμεθα νὰ ἀνομάσωμεν διεβνή, διότι εὐρηγνται παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς τῆς Καυκασίας φυλῆς. Ἡ πόρρον καὶ ἐγγέλων συνάμα συναντιῶν ἐν Ἑλλάδι πλείστους ἄνθρωπους, ὁμοιάζοντα παλαιούς μου φίλους ἐν Γερμανίᾳ, ἀνθρώπους ἐμφανιζομένους μοι ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ νέαν μορφήν, καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως παρατήρησαν καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ περιηγηταί. Ἐάν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὴν παρατήρησιν ταύτην ἔκαμα ἰδίως εἰς μέρη, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν ἀμυγῆ ζήτη, καὶ μάλιστα ἀλβανικῆς ἀποικίσεως, καὶ ὅτι δὲν ἐπισκέφθην μέρη, τὰ ὅποια ἔμειναν ἀποδεξιγμένοι ἄντικτα ξένῃ ἀναμείξεσι, ὡς παρὰ τοῖς Τσάκοι τῆς Λακωνίας, παρὰ τοῖς Σφα-

Ψυχὴ ἄθλια,
Τὶ δυστυχία
Ἄκαταπαύστως σὲ τυραννεῖ·
Δὲν ἔχεις φίλον
Πιστὸν μὲ ζῆλον
Νὰ εἰς λυπήται, νὰ σὲ πονῆ.

Ὁ κόσμος ὅλος
Πλάνη καὶ ὄλλος!
Δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς,
Νὰ μὲ σκοτώσῃ,
Νὰ μὲ γλυτώσῃ
Ἄπο τὰ βάσανα τῆς πληγῆς;

Κλαῖω, φωνάζω,
Ἄναστενάζω,
Καὶ κάθῃ ὄραν λιποθυμῶ,
Τὸν θάνατον μου,
Τὸν ἀλεθρὸν μου,
Ἄπελπισμένος ἐπιθυμῶ.

Εἰς τέτοιον πάθος
Μόνος ὁ τάφος
Εἶν' ἐπιτήδειος ἰατρός·
Καὶ θεραπεία
Πλήρης, τελεία,
Θάνατος ἄσπρος καὶ πικρός.

Περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑθνολογίας τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὴν χερσονήσον τοῦ Αἴμου. — Ἐν Τερψόστῃ ἐκδίδεται περιοδικὸν σύγγραμμα, πολλοῦ λόγου ἄξιον καὶ ἰταλικῆς γεγραμμένον, φέρων δὲ τίτλον Archeografo Triestino. Ἐν αὐτῷ ἀνεγνόμεν ἐσχάτως διακριθὴν ἐμυθισθὴ τοῦ δημοτικοῦ Συμβούλου τῆς πόλεως Τερψόστῃ καὶ γνωστοῦ ἀρχαιολόγου κ. Πέτρου Περβάνου περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑθνολογίας τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου. Πολλὰ εἰς ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς ἐπραγματεῦσθαι ἐν τῷ αὐτῷ Περιοδικῷ ζήτηματα ἀρχαιολογικὰ καὶ μυθολογικὰ. Τὸ ζήτημα ὅμως τῆς καταγωγῆς τῶν κατοίκων τῆς Ἰταλίας εἶναι ζήτημα σπουδαιότατον, περὶ τοῦ ὁποῖου πλείστα ὄσα ἐγράφησαν καὶ θέλουσιν ἀκόμη γραφεῖ. Μὴ δυνάμενοι νὰ καταχωρίσωμεν τὴν μετάφρασιν τῆς διατριβῆς ὀλοκλήρως, ἤτις πολλοὺς τῶν ἡμετέρων ἀγανακτωσῶν ἤβελεν ἐνδιαφέρει, παραθέτομεν ἐνταῦθα μικρὰν μόνον περικοπήν, πραγματευομένην περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Τυρρητῶν, τῶν ἀρχαίων τῆς Ἰταλίας κατοίκων. Ἡ καταγωγὴ τῶν Τυρρητῶν, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἀπετέλει θέμα συζητήσεων οὐ μόνον παρὰ τοῖς συγγραφεῖσι τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον οἱ Τυρρητοὶ κατήγοντο ἐκ Λυδίας, κατὰ τὸν Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασέα ἦσαν καταγωγῆς ἰταλικῆς. Ὁ Ἑλλάδικος, ὁ Μύροισος (Ἀέσιος ἱστοριογράφος) καὶ ὁ Πλούταρχος θεωροῦσιν αὐ-

κίωτοις τῆς Κρήτης, παρὰ τοῖς κατοίκους τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου, παρὰ τοῖς Ἑλλῆσι τοῦ Πόντου μεταῦ Σινώπης καὶ Τραπεζοῦντος, ὡς καὶ ἐν ταῖς πλείστασι νήσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους — πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις, ὅτι τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν στοιχεῖον διετρήθη ἐν μέτρῳ ὑπερβάλλοντι ἐν τῷ λαῷ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ διβλίου περιέχει διάφορα νεοελληνικὰ ποιήματα, λυρικά, ἐπικά καὶ δραματικὰ μὲ τὴν λιαν ἐπιτυγῆ μετάφρασιν αὐτῶν εἰς τὴν γερμανικὴν. Ἰνα πισθῆ δὲ πᾶς τις πῶσον ἐπιτυχῶς ὁ συγγραφεὺς μεθερμηνεύει τὸ ἑλληνικὸν κείμενον παραθέτομεν ἐνταῦθα μικρὸν ποιημάτιον μὲ τὴν γερμανικὴν μετάφρασιν.

Ach, armes Herz du,
O, welche Unruh!
Lastest beständig immer auf dir!
Bei keinem Freunde,
Der treu es meinte,
Findest du Trost und Mitleiden hier.

Die ganze Welt ist
Voll Trag und Arglist
Lebt denn kein Mensch auf Erden allhier,
Der an mich dächte,
Rettung dann brächte,
Acht! von den schrecklichen Qualen mir?

Ich weine, ich klage,
An jedem Tage
Sink' ich zu Boden ohnmächtig hin,
Nur Tod verlang ich,
Davor nicht bang ich
In meinem ganz verzweifelnden Sinn.

Bei solchen Leiden
Hilft nur das Scheiden
Von dieser Welt mir aus aller Noth;
Rettung mir geben
Aus diesem Leben
Kann nur ein früher, bitterer Tod.

τοὺς ὡς ἔθνος πελασγικόν. Ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων ὁ Ἰταλὸς Βουναρῶττης λέγει αὐτοὺς αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς, οἱ Γάλλοι Fréret καὶ Cluvier κελτικῆς. Ὁ πολλὸς ὅμως Niebuhr καὶ ὁ Ο. Μόλλερσ μετὰ πολλῆς πειστικότητος ἀποδεικνύουσιν, ὅτι οἱ Τυρρητοὶ κατήγοντο ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας. Ὁ Ἰουστινιανὸς (43,3) λέγει αὐτοὺς ἀπογόνους τῶν Φωκαέων ἐκείνων ἀποίκων, οἵτινες ἐν χρόνις παναρχαίως ἀποπελούσαντες ἐκ τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ διαπελοῦσαντες τὴν θάλασσαν ἀπεβιάσθησαν εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου, ὅθεν μετέβησαν εἰς τὴν χώραν τῶν Λιγύων καὶ ἱδρσαν τὴν πόλιν Μασσαλίαν (τὸ 600 πρ. Χρ.). Οἱ Γερμανοὶ Baer καὶ Wagner θεωροῦσι τοὺς Τυρρητοὺς καταγωγῆς σημιτικῆς κτλ. Ὁ λαβὼν ἀφορμὴν νὰ μελετήσῃ τὰ θαυμάσια λειψάνα τῶν ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν τάφων, τῶν ἀνακαλυφθέντων ἐν Μυκῆναις τῆς Ἀργολίδος, ἐν Ὁρχομενῷ τῆς Βοιωτίας καὶ ἐν Ἀμόκλαις τῆς Λακωνίας, καὶ νὰ παραβάλλῃ αὐτὰ πρὸς τοὺς ἀρχαιοτάτους τάφους τοὺς εὐρεθέντας ἐν τῇ χώρᾳ, ἦν καθύκουσιν οἱ Τυρρητοὶ, θέλει ἀδιστακτικῶς ἀναγνωρίζει ὅτι μίαν εἶχον κοινὴν καταγωγὴν οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι. Ἡ παράδοσις ὅτι ἡ φυλὴ τῶν Πελοπιδῶν, ἣ ἀποδίδονται αἰ ἐν Ἑλλάδι ἀνακαλυφθεῖσαι οἰκοδομὴ αὐταί, ἦλθεν ἐκ Φρυγίας καὶ ἐκ Λυδίας διὰ τοῦ Βοσπόρου εἰς τὴν χερσονήσον τοῦ Αἴμου, καταλαβούσα πρῶτον τὰς βορείους τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχίας, εἶτα δὲ προβάσα πρὸς μεσημβρίαν πρὸς τὴν Ἡλιδα, τὴν Ἀργολίδα καὶ τὴν Λακωνίαν — ἣ παράδοσις αὕτη ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη εἶχε τὴν αὐτὴν καταγωγὴν πρὸς τὰς ἀσιατικὰς ἐκεῖνας φυλάς, αἵτινες πάλιν ἐπιτροπῇ ἐνδεκαμελῆς, διοριζομένη ὑπὸ τοῦ δη-

μοτικοῦ συμβουλίου. Ἡ διοίκησις δὲ εἶναι ἀναθεωρημένη εἰς ἓνα γενικὸν διευθυντὴν, ἔχοντα ὑπ' αὐτὸν 9 τμηματάρχας καὶ ταμίας καὶ 45 κατωτέρους ὑπαλλήλους. Ἡ ὄλη ὑπηρεσία ἐκτελεῖται ἀπροσκόπτως, ἣ δὲ καθαριότης εἶναι μοναδική. Δύοκα κτηνίατροι ἐξετάζουσι καθ' ἐκάστην τὰ εἰς τὸ κεντρικὸν σφαγεῖον εἰσαγόμενα ζῶα· ἅμα ζῶον τι παρέχει ὑπονοίας τινὰς, ἀποστέλλεται εἰς τὸν σταυλὸν τῆς ἐπιτηρήσεως, καὶ σφάζεται παρὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ σφαγῆως μετὰ παρέλκουσιν ἡμερῶν τιῶν. Διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν τριχινῶν ἐν τοῖς χοίροις εἶναι διορισμένοι 100 ἐπιστήμονες, ὄφειλοντες νὰ ἐξετάσωσι τὸ κρέας διὰ τοῦ μικροσκοπίου. Τοῦτο ἐξηγεῖ ὅτι ἐν Βερολίῳ οὐδέποτε προσβάλλεται ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς φοβερᾶς τριχινώσεως. Ἡ μεταφορὰ τῶν ζῶων εἰς τὸ κεντρικὸν σφαγεῖον τοῦ Βερολίνου ἐκτελεῖται κατ' εὐθείαν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Γερμανίας· συγκοινωνεῖ δὲ τὸ σφαγεῖον μετὰ τῆς πόλεως διὰ ἰπποσιδηροδρόμου. Ὅστω διευκολυνθεῖσι τῆς εἰς τὸ σφαγεῖον μεταβάσεως, οὐδεὶς ξένος, ἐπισκεπτόμενος τὸ Βερολίον, δὲν πρέπει ν' ἀμελήσῃ νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο σφαγεῖον, τὸ ὅποιον εἶναι ἄξιον ἐπισκέψεως. Ἡ καταλληλοτέρα πρὸς τοῦτο ἡμέρα εἶναι ἡ Δευτέρα. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1886 εἰσῆχθησαν καὶ ἐσφάγησαν ἐν τῷ κεντρικῷ τοῦ Βερολίνου σφαγεῖῳ 155 χιλ. βοῶν, 50 χιλ. ἀγελάδων, 458 χιλ. χοίρων, 120 χιλ. μόσχων καὶ 690 χιλ. προβάτων, τὸ ὅλον περίπου 1½ ἑκατομ. ζῶων. Ἡ κατὰ προσέγγισιν ἀξία τῶν κτηνῶν τούτων ἀνῆλθεν εἰς 98 ἑκατομ. μαρκῶν, ἦτοι 1½ ἑκατομ. μαρκῶν καθ' ἑβδομάδα. Ὁ μέσος ὄρος τοῦ θάρους ἦτο διὰ μὲν τοὺς βόας 288 χιλιγράμμων, διὰ τοὺς χοίρους 95 χιλιγράμ. διὰ τοὺς μόσχους 50 χιλ. καὶ διὰ τὰ πρόβατα 21 χιλιγράμ. Ἐννοεῖται ἐνταῦθα τὸ θάρος τοῦ καθαροῦ κρέατος.

Η ΤΡΟΦΟΔΟΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ.

Τὸ κεντρικὸν σφαγεῖον.

Τὸ ζήτημα τῆς τροφοδοτήσεως Ἑυρωπαϊκῆς μεγαλοπόλεως εἶναι ζήτημα σπουδαῖον, συνάμα δὲ καὶ λιαν ἐνδιαφέρον. Πᾶς τις θεοαίως εἶναι περιέργος νὰ μάθῃ διὰ τίνων μέσων κατορθοῦται νὰ πρέψηται καθ' ἐκάστην πόλιν 1½—2 ἑκατομμυρίων ψυχῶν. Ἰπάρχουσι τρόφιμα, ὧν τὴν κατανάλωσιν δύναται τις νὰ ὀρίσῃ ἀκριθῶς, ὡς τὸ κρέας π. χ., ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ τρόφιμα, ἅπερ μόνον κατὰ προσέγγισιν ὀρίζονται. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ τῶν μεγάλων τῆς Ἑυρώπης πόλεων ἀπὸ ἐπὶ τῶν καταγραφῶν περὶ πάντων τῶν εἰς τὴν τροφοδοτήσιν τῶν κατοίκων ἀναγομένων καὶ ἐν γένει νὰ ρυθμίσωσι τὰ τῆς σπουδαίας ταύτης ὑπηρεσίας. Πρὸ μικροῦ ἀνεγνώμεν τοιαύτην ἔκθεσιν στατιστικὴν περὶ τῆς τροφοδοτήσεως τοῦ Βερολίνου, πόλεως ἐχούσης, ὡς γνωστόν, πληθυσμὸν ἐνδὲς ἑκατομμυρίου καὶ τετρακοσίων χιλιάδων ψυχῶν. Πρὸ δύο ἢ τριῶν μόλις ἐτῶν ἐπερατώθη τὸ μέγα σφαγεῖον τῆς πόλεως, κείμενον πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς παρὰ τὴν λεγομένην πόλιν τῆς Φραγκφούρτης. Συνίσταται τὸ πρότυπον τοῦτο σφαγεῖον ἐκ 48 οἰκοδομῶν (σταύλων, σφαγείων, ἀποθηκῶν, κατοικιῶν διὰ τοὺς διαφόρους ὑπαλλήλους, ταχυδρομείου, τηλεγραφείου καὶ μίᾳς μεγάλης σκεπαστῆς ἀγορᾶς, ἐν ἣ γίνονται αἱ ἀγοροπωλησίαι τῶν κτηνῶν). Τὰ ὑλοσκεπῆ παραπήγματα, ἐν οἷς διατηροῦνται τὰ πρὸς σφαγὴν ζῶα, εἶναι τρία, ἕκαστον μήκους 217 μέτρων καὶ 72 μ. πλάτους, χωρητικότητος δὲ 4 χιλιάδων βοῶν, 35 χιλ. προβάτων καὶ 8 χιλ. χοίρων. Αἱ μετὰ τῶν διαφόρων οἰκοδομῶν διερχόμεναι καὶ τὴν συγκοινωνίαν διευκολύνουσαι ὁδοί, πᾶσαι ἐστρωμέναι δι' ἀσφάλτου, ἔχουσι μήκος 9200 μέτρων. Διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο σφαγεῖον ἐδαπάνησεν ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου 13 ἑκατομ. μαρκῶν, ἦτοι 17½ ἑκατομ. φράγκων.

Τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τοῦ σφαγείου ἔχει ἐπιτροπῇ ἐνδεκαμελῆς, διοριζομένη ὑπὸ τοῦ δη-

μοτικοῦ συμβουλίου. Ἡ διοίκησις δὲ εἶναι ἀναθεωρημένη εἰς ἓνα γενικὸν διευθυντὴν, ἔχοντα ὑπ' αὐτὸν 9 τμηματάρχας καὶ ταμίας καὶ 45 κατωτέρους ὑπαλλήλους. Ἡ ὄλη ὑπηρεσία ἐκτελεῖται ἀπροσκόπτως, ἣ δὲ καθαριότης εἶναι μοναδική. Δύοκα κτηνίατροι ἐξετάζουσι καθ' ἐκάστην τὰ εἰς τὸ κεντρικὸν σφαγεῖον εἰσαγόμενα ζῶα· ἅμα ζῶον τι παρέχει ὑπονοίας τινὰς, ἀποστέλλεται εἰς τὸν σταυλὸν τῆς ἐπιτηρήσεως, καὶ σφάζεται παρὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ σφαγῆως μετὰ παρέλκουσιν ἡμερῶν τιῶν. Διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν τριχινῶν ἐν τοῖς χοίροις εἶναι διορισμένοι 100 ἐπιστήμονες, ὄφειλοντες νὰ ἐξετάσωσι τὸ κρέας διὰ τοῦ μικροσκοπίου. Τοῦτο ἐξηγεῖ ὅτι ἐν Βερολίῳ οὐδέποτε προσβάλλεται ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς φοβερᾶς τριχινώσεως. Ἡ μεταφορὰ τῶν ζῶων εἰς τὸ κεντρικὸν σφαγεῖον τοῦ Βερολίνου ἐκτελεῖται κατ' εὐθείαν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Γερμανίας· συγκοινωνεῖ δὲ τὸ σφαγεῖον μετὰ τῆς πόλεως διὰ ἰπποσιδηροδρόμου. Ὅστω διευκολυνθεῖσι τῆς εἰς τὸ σφαγεῖον μεταβάσεως, οὐδεὶς ξένος, ἐπισκεπτόμενος τὸ Βερολίον, δὲν πρέπει ν' ἀμελήσῃ νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο σφαγεῖον, τὸ ὅποιον εἶναι ἄξιον ἐπισκέψεως. Ἡ καταλληλοτέρα πρὸς τοῦτο ἡμέρα εἶναι ἡ Δευτέρα. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1886 εἰσῆχθησαν καὶ ἐσφάγησαν ἐν τῷ κεντρικῷ τοῦ Βερολίνου σφαγεῖῳ 155 χιλ. βοῶν, 50 χιλ. ἀγελάδων, 458 χιλ. χοίρων, 120 χιλ. μόσχων καὶ 690 χιλ. προβάτων, τὸ ὅλον περίπου 1½ ἑκατομ. ζῶων. Ἡ κατὰ προσέγγισιν ἀξία τῶν κτηνῶν τούτων ἀνῆλθεν εἰς 98 ἑκατομ. μαρκῶν, ἦτοι 1½ ἑκατομ. μαρκῶν καθ' ἑβδομάδα. Ὁ μέσος ὄρος τοῦ θάρους ἦτο διὰ μὲν τοὺς βόας 288 χιλιγράμμων, διὰ τοὺς χοίρους 95 χιλιγράμ. διὰ τοὺς μόσχους 50 χιλ. καὶ διὰ τὰ πρόβατα 21 χιλιγράμ. Ἐννοεῖται ἐνταῦθα τὸ θάρος τοῦ καθαροῦ κρέατος.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

4/4	1/0	2/6	1/1	5/3	= 27
1/4	1/3	6/4	2/3	3/0	= 27
4/3	2/5	0/0	1/6	6/0	= 27
2/0	3/8	1/2	5/4	2/2	= 27
5/0	3/3	4/2	0/4	1/5	= 27
27	27	27	27	27	27

Αἶνιγμα 536.
Ἄστρον εἶμαι σελαγίζον
Μεταῦ ὄλων καὶ χροσίζον.
Τριπλοῦν τὸ ὄνομά μου φέρω·
Τὸ ἐν μου φρέϊνῃ ἐμποιῶ
Εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οὐς ποιεῖ,
Καὶ δαίμων εἶν' ἐν τῇ χορείᾳ.
Τὸ ἄλλο πάλιν μ' εὐκολίαν
Ἐδῶς εὐρίσκεις ἄτι εἶμαι·
Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἂν κῆμαι
Δὲν θά μὲ ἴδῃς μ' ἀπορίαν.
Αἶν. Χ. Σ. ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Αἶνιγμα 537.
Φίλε μου, μὴ πονοκεφαλεῖς.
Εἰς χεῖρας μ' ἔχεις· δὲν μ' ἐννοεῖς;
Τὸν ὀδοιπόρον διευθύνω,
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ λάμπιν χύνω.
Ἐάν ἐντέχνως ἐκ τῆς μέσης
Γράμματα τρία ἀραιρέσῃς,
Μ' εὐρίσκεις μὲ ἐλπίδα νέας
Εἰς τὰς κεφαλὰς τῆς νεολαίας.
Εἶμαι υἱὸς θεᾶς Ἑλληνικῆς
Κι' ἀρχὴν πάσης καρδίας νεανικῆς.
I. K. I. ἐν T. Σεβερῖνῳ.

Αἶνιγμα 538.
Αὐγνος ἐγὼ περιλαμπὸς
Ἐναντίον φέρω κλήθην,
Κ' ἐν ᾧ θαδίζω, μετ' ἐμοῦ
Τοῦ σκότους σῶμα πέπλον,
Ὅπως καλῶς φαινήν
Τοῦ ἀντιπλόου σκέπην.
Αὐτὴν μοι ἔδωκαν ποιήν
Τῆς φώσεως οἱ νόμοι.

Εἶμαι καὶ δὴς γραμματικῆ
Τῶν φιλομοσῶν ἐκλεκτῆ,
Καὶ ὀγαθῶ ἀφειδίως·
Τὰ φῶτα τῆς παιδείας. —
Πᾶν ὄρατον καὶ τερπνόν
Μὲ πολλὴν σὺλλέγω ζῆσιν,
Καὶ εἰς ἕκαστόν μου φίλον
Τοῦ καρπούς μου διανέμω. —
Ἄν δὲν μ' εὖρηξ, ἀναγνώστα,
Θά γελῶ, τῇ ἀληθείᾳ.
Νὰ φωνάζω μόνον μένει·
Πλήν φωνῆν ἐγὼ δὲν ἔχω. —
Σ. Β. ἐν Γαλαζῖῳ.

ΛΥΣΕΙΣ.

Προβλήματος 532.
Διὰ τῶν 36 ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων σχηματίζονται τὰ ἐπόμενα κύρια ὀνόματα· Μενέλαος, Ἀλκιβιάδης, Ναυσικάα, Ἄρτεμις καὶ Ἥρα.

Προβλήματος 533.

4/4	1/0	2/6	1/1	5/3	= 27
1/4	1/3	6/4	2/3	3/0	= 27
4/3	2/5	0/0	1/6	6/0	= 27
2/0	3/8	1/2	5/4	2/2	= 27
5/0	3/3	4/2	0/4	1/5	= 27
27	27	27	27	27	27

Προβλήματος 534.
Ὁ μὲν Φάλαρος ἐκεῖνος
εἰς τὸ κοῖλον χαλκηλάτου
Ταύρου πεπυρακτωμένου
ἔκλιε τὰ θύματα του.
Εἰς τὸν φάρμακα δὲ ἦσαν
ὄργανα ἐνηρμοσμένα,
Ὅσπερ οἱ δυσθανατοῦντες
εἰς τὸν φλογερὸν πυθμένα
Ἄντι γογγυσμῶν προήγον,
καὶ ἀντι βρυγμῶν βασάνου
Μέλη τέροντα τὰ ὦτα
τοῦ ἀνηλεοῦς τυράννου.
Καὶ τῶν ποιητῶν ὁμοία,
εἶναι φεῖ! συχνὰ ἡ τύχη.
Θέλοισι τὰς ἀκοὰς μας
οἱ ἠδουμῆλις τῆς ἤχοι.
Καὶ ἂν ἄγριον Ταρτάρου
πῦρ τὰ ἐγκατὰ τῶν καίη.
Ὅμως τὸ ἀρμονικὸν τῶν
στόμα μελωδίας πνέει,
Καὶ ὁ στεναγμὸς πολλᾶκι
τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας
Εἰς τὰ χεῖλη τῶν ἐν εἶδει
ὄνησκει θείας μελωδίας.

ΠΟΙΟ ΤΥΠΩΣΙΝ.
Τόμ. ΙΕ.
Τόμ. ΙΣΤ.
Τόμ. ΙΖ.
Ἐπιγραφικὴ (μετὰ πινάκων). — Τοπογραφία τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν (μετὰ τοπογραφικοῦ πίνακος).
Ἐν τῷ ΕΣΠΕΡῳ ἐκδίδεται.
Ἐμμετρος μετάφρασις τοῦ Φαύστου τοῦ Γαίτου.
Πωλοῦνται, καὶ ἕκαστος τῶμος ἰδίως πρὸς Δρ. 6, ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ Βιβλιοπώλῃ Κ^ω Κωνσταντινίδῃ καὶ ἄλλοις· προσεῖτι καὶ παρὰ τῷ Κ. Ἀλεξ. Ρ. Παγκαθῷ (οἴφ).

Προβλήματος 535.
Εἴη γ' ἐμοῖ ζῆν μέτρον μὴ λυποῦμένην,
Ἐδουρίδης. Ἰων.
Εἰσαφ. Τὰ 529, 530 καὶ 531 ἡ Κυρία Σμ. Σ. Βαλεντεῖ ἐν Πόρτ-Σαῖδ, καὶ ἡ Κυρία Αἰκατέρ. Ἰ. Μπατσεβανίδου ἐν Ταϊγάνῳ· τὸ δὲ 530 ἡ δεσποινὴ Μ. Ρ. ἐν Ὀύτσερφ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.
ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ
(εἰς μέγα ὄδησον).
Ἡ ἕκδοσις ἤρξατο τὸ 1874.

Τόμ. Α. Σελ. 500.
Ἀγρικὴ ποίσις· Ὕμνοι· ὄδαί· πατριωτικᾶ· Παντοία· Σαπφικᾶ· μῦθοι· Βουκολικᾶ· διαονομένον ἐφημερίδων· εἰς λευκάματα· Ἀνώ· Μεταφράσεις. Εἰσι δ' ἐκ τούτων τὰ μὲν γεγραμμένα εἰς καθαρεύουσαν, τὰ δὲ εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν. — Εἰς ξένας γλώσσας (γαλλικὴν, γερμανικὴν, ἀγγλικὴν).
Τόμ. Β. Σελ. 485.
Δογματικὴ ποίσις. Δῆμος καὶ Ἑλένη. Λαοπλάνος (εἰς ἄσματα πέντε). Διονύσου πλοῦς. Γοργὸς ἰέρα. Παρθεύτρια. Μετάφρασις τοῦ Ἀ. τῆς Ὀδυσσεύς (εἰς ἐξάμετρον). — Δραματικὴ ποίσις. Τραγωδία, οἱ Ἀ'.
Τόμ. Γ. Σελ. 437.
Δραματικὴ ποίσις. Τραγωδία· Δούκας. Φροσύνη. — Κωμῳδία· Μνηστήρ τῆς Ἀρχοντοῦλας.
Τόμ. Δ. Σελ. 410.
Δραματικὴ ποίσις. Τραγωδία· Παραμονή. — Κωμῳδία· Τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος. Διὸς ἐπιτοκίσις.
Τόμ. Ε. Σελ. 362.
Προσίμων περὶ Μετρικῆς. Μεταφράσεις ἔμμετροι ἀρχαίων δραμάτων· Ἀντιγόνης Σοφοκλέους· Νεφέλων, Εἰρήνης, Ὀρνέων Ἀριστοφάνους.
Τόμ. Στ. Σελ. 352.
Τόμ. Ζ. Σελ. 396.
Ἐμμετρος μετάφρασις τῆς Ἱερουσαλὴμ τοῦ Τάσου.
Τόμ. Η. Σελ. 442.
Πεῦδα διηγήματα· Ἀδελφῆς τοῦ Μωρῶος. Λεῖλα Ἐκδρομὴ εἰς Πόρον.
Τόμ. Θ. Σελ. 416.
Ἐμμετρος μετάφρασις νέων δραμάτων· Ναβάν, τοῦ Λέσσιγγος. Τέλλος, τοῦ Σχιλλέρου.
Τόμ. Ι. Σελ. 444.
Πεῦδα διηγήματα· Συμβολαιογράφος Τάπας. Ἰφάνται τῆς Ἀννης, Φυλακαί. Χρυσὸν μαστίγιον. Γλυμμυμάου. Εἰς τὰς κορυφάς. Ἀμαζῶν. Ἐμῆ.
Τόμ. ΙΑ. Σελ. 493.
Πεῦδα διηγήματα· Κακογενοῦσικεῖον Ἐλισαβεττίνος. Καμινάτης. Καλιμίνα. Δύο ἀδελφαί. Βρούτος Κουρτίερρος. Δύο υἱοί. Ἀδάμας. Εὐδαίμων οἰκογένεια. Ὀδοιπορικᾶ ἀναμνήσεις ἐξ Ἀγγλίας. Δύο πόλεις τῆς Ἀδριατικῆς. Βιογραφία Ἐρσηθείου. Συνέντευξις. Δρῆσῶν. Ἐπιστολαὶ ἐκ Βερολίνου.
Τόμ. ΙΒ. Σελ. 539.
Ἐμμετρος μετάφρασις· Δάντου Κόλασις. Αἰσχόλου Πέρσαι. Γαίτου Ἰφιγένεια. Σαϊπήρου Ἰούλιος Καίσαρ.
Τόμ. ΙΓ. Σελ. 576.
Τόμ. ΙΔ. Σελ. 422.
Ἱστορία τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας (μετὰ 33 Πινάκων).

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΤΘΤΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

JOSEPH GARNIER.
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ
(Ἐκδ. δ΄.)
Μετὰ φρασίς
ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΘ. ΖΑΠΠΑ.

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ
1887.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
τῆς
ΑΝΑΤΟΛΗΣ
φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν τοῦ
ἔτους 1887,
ἐκδιδόμενον ὑπὸ
ΑΘ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ.
Ἔτος Στ΄.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1887.

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ
ἐκφωνηθέντων ὑπὸ ἱεραρχῶν καὶ ἱερο-
κληρῶν τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας ἀπὸ τοῦ ΑΘΞΑ΄.— ΑΘΠΣ΄.
Ἐκδίδονται
ὑπὸ
Β. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΣ.
Τόμ. Α΄.— Δ΄.
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1886.
Σημ. Ἡ Συλλογὴ διαιρεῖται εἰς τέσα-
ρα τεύχη ἢ τόμους ἐκ φύλλων τυπο-
γραφικῶν 18. Τὸ τελευταῖον τεῦχος πε-
ριέχει καὶ χρησιμώτατον λεπτομερῆ Πί-
νακα τῶν περιεχομένων Λόγων, διηρη-
μένων κατ' εἶδος πρὸς εὐκόλιαν τῆς
εὑρέσεως τῶν ζητουμένων. Ἐκαστον
τεύχος τιμᾶται ἀργυρῶν γροσίων δέκα,
κατάβλητέον ἅμα τῇ παραλαβῇ.

Ἐν τῷ γραφεῖοι τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ
ἐν Λειψία (ELSTER-STRASSE No. 41)
εὑρῆνται τὰ ἐξῆς βιβλία.

Ἑσπερον τόμοι Α΄. Β΄. Γ΄. Δ΄. Ε΄.
χρυσόδετοι. Ἐκαστος τόμος τι-
μᾶται φράγκων 50.

Longfellow. Τὸ ἄσμα τοῦ Χιαδάθα,
ἔμμετρος μετὰ φρασίς. Χρυσό-
δετον μὲ εἰκόνας φρ. 6.

Ἄγνης Σαίθ. Βλέμματα ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος, μετὰ φρ. Ἰ. Π. Δεδεμ.
μὲ εἰκόν. φρ. 7.

Μιχαὴλ Παλαιολόγος. Διήγημα ἐκ
τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ὑπὸ
Ἰ. Π. Δεδεμ. φρ. 2 1/2.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

Πωλοῦμεν ἀπὸ τοῦδε τὰ περίφημα μαχαιροπείρουνα ἐν κιβωτίῳ κατὰ
τὴν εἰκόνα ταύτην.

12 τεμάχια, ἦτοι 12 μαχαίρια, ἢ 6 μαχαίρια
καὶ 6 πειρούνια, ἀντὶ φράγκων 13.75.

24 τεμάχια, ἦτοι 24 μαχαίρια, ἢ 12 μαχαί-
ρια καὶ 12 πειρούνια, ἀντὶ φράγκων 26.25.

Τὰ κιβώτια ταῦτα εἶναι ἀληθῆς κόσμημα
ἐκάστης οἰκίας καὶ τραπέζης.

Αἱ λαβαὶ εἶναι ἐκ τῆς λεπτοτέρας μαρμαρίνου
λεγομένης πορσελάνης μετὰ ὀραίων χρωμα-
τισμῶν, κυανο-πρασίνου, κυανο-κοκκίνου μετὰ
κοσμημάτων κεχρυσωμένων.

Αἱ λεπίδες εἶναι ἐκ λεπτοτάτου μετάλλου πρὸ μικροῦ ἀνακαλυφθέντος,
τὸ ὅποσον δὲν διακρίνεται ἀπὸ ἀληθοῦς χρυσοῦ. Τὰ μαχαιροπείρουνα
κεῖνται ἐντὸς κομφοτάτης πυξίδος.

Τὸ κατάστημα ἐγγυᾶται περὶ τῆς στερεότητος αὐτῶν. Οἱ ἰδόντες αὐτὰ
ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ὀραίᾳ ἐπεξεργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ μετριοτάτῃ αὐτῶν τιμῇ.

Παραγγελίας ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος δέχεται τὸ ἐμπορικὸν
κατάστημα ὑπὸ τὸν τίτλον Waarenhaus „Zur Monarchie“ ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει. Ἰουσοῦφ Ἰζεδὶν Χάν. 5. Γαλατῆ. —

Τὰ κιβώτια ταῦτα μὲ τὰ μαχαιροπείρουνα εἶναι ἰδίως κατάλληλα
διὰ δῶρα.

BROCKHAUS' CONVERSATIONS-LEXIKON.

Ἐκδοσις Π΄. ἐπηξημένη καὶ διὰ 400 εἰκόνων καὶ γεωγρα-
φικῶν χαρτῶν κεκοσμημένη.

Τὸ πλούσιον τοῦτο Λεξικόν, ἐν τεύχεσι 240 πρὸς φοίνικας 50
ἕκαστον, θέλει ἀποτελέσει 16 ὀγκώδεις τόμους, ὧν οἱ 11 ἐδημο-
σιεύθησαν ἤδη.

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται.

Ἄδεται μὲν μαρκῶν 7.50.

Δεδεμένος διὰ λινῶ μ. 9.

Ἡμιδεματίως μ. 9.50.

Ἐπὶ ἐξαιρετικῷ χάρτον καὶ πλουσίως δεδεμένος μ. 15.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος
Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἀδεν, Βομβάης,
Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπώρης τῇ α΄. ἐκάστου μηνός εἰς τὰς
4 μ. μ.

Εἰς Καλκούτταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἀδεν καὶ Κολόμβου τῇ 15 Ἰανου-
αρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Οκτωβρίου,
15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια
τὴν ὄραν, μεταξὺ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ
Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

Πλεονέκτημα πληροφορίας δίδει ἢ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν
Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λοῦδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα
μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ
Ἀγκῶνος κτλ.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐκ Βρεντησίου τὴν Πέμπτην
ἐκάστης ἐβδομάδος τὸ μεσονύκτιον διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κόρινθον,
Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ.

Ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κόρινθον, καὶ ἐκ Κο-
ρίνθου διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημβρίαν διὰ
Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βρεντήσιον.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῇ 6 μ. μ.
εἰς Φιούμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκλων, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην,
Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῇ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν
καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν,
καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θα-
λάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου
εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κα-
τάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιούμιον
καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἐβδο-
μάδος.

180

Διευθυντής καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.

Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ.